

Věci, které budou

Rialto, California, USA

5. prosinec, 1965

1 Bratře Boone a shromáždění, je to pro mě opravdu výsada, že mohu být znovu v San Bernardinu. S tímto místem je spojeno mnoho vzpomínek z těch minulých dní. A když mohu slyšet, že ta návštěva má ještě stále živý vliv, no, to opravdu způsobuje, že se cítíte potěšeni, že nás tímto směrem Pán před lety nasměroval.

Seděl jsem právě teď na parkovišti a snažil jsem si vzpomenout na jednu z těch událostí, které se tu staly. Byla tady paní Isaacsonová, která byla mojí překladatelkou ve Finsku (během finské kampaně) a ona přišla k autu, právě když jsem odjížděl. A řekla: „Ty jsi hlas Finska.“ Jsem zvědav, jestli paní Isaacsonová nebydlí někde tady v okolí. Myslím, že tady asi dnes večer není — paní May Isaacsonová. Ona je z Finska.

2 A potom další významná věc, na kterou jsem si vzpomněl, byla jedna servírka v restauraci, kam jsem chodíval jíst, bylo to tady někde nablízku, nazývají to Antlerův hotel. Myslím si, že i teď. A ta paní měla... Modlil jsem se s ní. Byla to milá hezká žena, ale nebyla křesťankou. Pozval jsem ji do shromáždění. Ona ztratila dítě a myslím, že její muž, že oni nežili spolu. A my jsme se modlili, aby se se svým manželem smířila, nebo aby se spolu smířili. A tak by mě zajímalo, jestli tu ta paní je.

A pak ještě jedna událost, která se stala; bylo to malé dítě, které odněkud přivezli (cestovali autem asi jeden den), a ono zemřelo a bylo v matčině náručí a bylo vráceno zpět k životu. Je to... byla tu ta osoba? *Oni* přijeli, tuším, seshora z nějakého státu tady tím směrem, kolem... tady někde seshora. A ta mladá matka s otcem jela celou noc. A ta maminka tam smutně seděla a držela tělíčko jejich malého mrtvého miminka a já jsem si pomyslel: „Taková víra! I kdybych byl tím největším pokrytcem na světě, Bůh by víru této matky poctil.“ A když jsem to dítě držel takhle v náručí a modlil jsem se, ono se začalo zahřívát a pohybovat a otevřelo svá malá očka. Podal jsem ho zpět matce. Oni byli tam odněkud... Nemyslím si, že by byli letničtí, byli prostě... Myslím si, že byli z nějaké církve, která... dokonce si nejsem jistý, jestli byli křesťané nebo ne. Vůbec jsem se jich na to nezeptal; byl jsem prostě tak radostně vzrušený kvůli tomu miminku, které bylo přivedeno zpět k životu.

Od té doby, bratře Boone, už uplynulo v řece hodně vody, ale my stále sloužíme tomu stejnému Bohu, který zůstává tentýž včera, dnes i na věky.

3 Rozhlížím se tu kolem a vidím tu sedět bratra Leroye Koppa. Vidím ho znovu po dlouhé době. Pavle, je to tak. Leroy byl tvůj otec, je to tak. Ó, Rusko. No, to... Víím, že pokud tam je tento statečný voják, je tam ve věcech Krále. A tak jsem opravdu šťastný, že tady můžu být a že můžu tohoto mladého kazatele slyšet, jak říká, že byl inspirován službou, kterou jsme tu měli, když jsme tady byli. Je to opravdu vzrušující.

A já teď důvěřuju, s vědomím, že jsme obdrželi... Lidé stojí a my je tu nechceme dlouho držet. Vzpomínáme na ty velké uzdravovací bohoslužby.

4 Slyšel jsem, že někde tady v okolí nějaký bratr pořádá uzdravovací kampaň, jakýsi bratr Leroy Jenkins. Myslím, že jsem to řekl správně. A tak jsem velice vděčný a doufám, že mu Pán žehná a dává mu velké bohoslužby.

Ach, přijal jsem to dnes večer jako opravdovou poctu, že jsem mohl přijít do takového sboru. Vždy se lépe cítím v církvi než v těch posluchárnách. No, nic proti *sportovním arénám* nemám, ale víte, možná že je to jen pověrčivost, ale mně se prostě zdá, že je to pravda. A tak oni... Když jdete do těch *sportovních arén*, kde se konají souboje, zápasy a různé druhy zábavy a všechno možné, zdá se, že na těchto místech jsou všude kolem nečisté duchy. No, může to vypadat jako pověrčivost, ale není to tak. Ale když přijdete do modlitebny, obvykle... do opravdu duchovního shromáždění — máte dojem, jako byste se cítili svobodněji, tak jako zde. V tom něco je, je tam Boží přítomnost, vypadá to trochu jinak. Nevím, jaký vliv na to má ta samotná budova, ale jedná se o to místo, na němž se lidé shromažďují. Samozřejmě, na těch jiných místech jsou ti samí lidé, ale *je to* na těch špatných místech. Možná, že to je jenom moje uvažování, ale v každém případě jsem rád, že tady mohu dnes večer být.

5 A teď, nechceme vás tu držet příliš dlouho, kvůli tomu že publikum stojí. A zítra večer budeme na nějakém jiném místě. Ani nevím, kde to je. Je to tu někde poblíž, Orange Show Auditorium, pro zítřejší večerní bohoslužbu. To je mezi... Zítra budu kázat na setkání pro Obchodníky (pro skupinu Obchodníků plného Evangelia), pro které jsem měl tu čest hovořit po celém světě. A tak, když jsme tady, pozval nás sem jeden náš velice blízký přítel; a jsme rádi, že jsme tady dnes večer na shromáždění.

No, předtím, než otevřeme Bibli... Každý, kdo má fyzickou sílu, to může takto otevřít (rozumíte?), ale je potřebný Duch svatý, aby pro nás to Slovo otevřel, otevřel naše porozumění a zjevil ta Písma. Já věřím v Bibli. Věřím, že to je Slovo Boží. A věřím, že země, nebo lidé této země budou jednoho dne souzeni podle tohoto Slova. No, může se to zdát zvláštní. Mnozí s touto myšlenkou nesouhlasí.

6 Měl jsem před nedávnem rozhovor s jedním mým velice důvěrným přítelem, který je katolík, a on řekl: „Bůh bude soudit tento svět podle Katolické církve.“ Pokud ano, podle které Katolické církve? Vidíte? Jestliže bude soudit podle metodistů, co bude potom s baptisty? Vidíte? A jestli soudí podle jednoho, tak ten druhý je ztracen. A tak je kolem toho tolik zmatků. Ale my k tomu musíme přistoupit tak, abychom našli to správné vyjádření; a Bible říká, že Bůh bude soudit svět skrze Ježíše Krista, a On je tím Slovem. Svätý Jan 1: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh... A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ A Židům 13:8 říká: „On je tentýž včera, dnes i na věky.“ A já věřím, že to je pravda.

Tedy, já věřím, že v...

7 Bůh, na počátku, jako nekonečný Bůh, On je neomezený a my jsme omezení. Jeho rozum je o tolik větší a my v našem malém omezeném rozumu nejsme schopni pochopit Jeho velkou nesmírnou moudrost. A proto, když On něco říká, nám to může připadat zvláštní, když Ho slyšíme, jak říká určitou věc v Písmu, ale to se musí stát. Já věřím, že Jeho slova nepominou; a proto věřím, že Bůh, který ví, že my v našem malém omezeném rozumu bychom Jeho veliký rozum vykládat nedokázali, tak On si vykládá své vlastní Slovo *sám*. On nepotřebuje žádného vykladače. On vykládá své Slovo tím, že to Slovo potvrzuje v jeho čase.

8 Věřím, že Bůh na počátku — že Noe byl Slovem pro tamten den, pro své poselství. No, potom přišel Mojžíš. Mojžíš se nemohl chopit slova Noeho. On nemohl postavit loď a vyplout s těmi *lidmi* po řece Nilu z Egypta nebo do zaslíbené země a tak dále. A jeho poselství by ve dni Noeho nefungovalo; byla to část Božího Slova, která byla potvrzena jako pravda skrze Mojžíše. Ani Ježíš nemohl mít slovo Mojžíše. A Luther nemohl zachovávat slova Katolické církve. Wesley nemohl zachovávat Lutherovo slovo. A letniční nemohli vzít metodistické slovo. Vidíte, církev roste. Každý věk je zde v Písmu rozvržen. A tak Bůh skrze Ducha svatého zjevuje své Slovo tím, že ho vyslovuje a sám ho potvrzuje, a tím dokazuje, že to je Jeho Slovo, které se uskutečnilo v tom dni, pro který bylo zaslíbeno.

9 To řekl Ježíš. On řekl: „Pokud nemůžete věřit mně, věřte těm skutkům, které dělám,“ protože ony vydávají svědectví o tom, kým On byl, vidíte. Kdyby někdo znal Písma... No, On přišel tak zvláště, tak podivně, že mu lidé nechtěli uvěřit, protože On, jako člověk, ze sebe dělal Boha. A tak On byl Bohem v *určité* podobě. Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se sebou a nikdo nemohl dělat tyto skutky, aniž by Bůh byl s ním, jak víme, že to řekl Nikodém a že tomu tak věřil Sanhedrin.

Tedy, víme, že to Slovo... Kdyby oni to Slovo znali... On řekl: „Kdybyste znali Mojžíše, znali byste i mě, protože Mojžíš o mně psal.“ A kdyby nahlédli zpět do Písma a uviděli, co měl dělat Mesiáš, pak by Ho poznali na základě potvrzení, že Bůh skrze Krista smířoval svět sám se sebou a uskutečňoval všechna zaslíbení, která se vztahovala na Mesiáše, která On měl vyplnit. Ježíš vydal svědectví o Slovu a udělal to Slovo pro ten den živé.

10 A já věřím, že to je ta stejná věc, ve které my žijeme dnes, Bůh vydává svědectví o svém Slovu tím, že potvrzuje to, co řekl, že bude dělat.

No, víme, že toto je ten den spasení, kdy Bůh volá lidi ze světa, ze života hříchu do života služby. A v tom dni, ve kterém Bůh vylil svého Ducha z Výsosti, mají službu pro tento den provázet velká znamení a zázraky. To je čas, kdy ranní a pozdní déšť padá společně. Víme, že mají být veliká znamení a zázraky, které jsou v mnoha velkých denominacích odmítnuty. Ale jsem velice vděčný za tyto otevřené dveře, kterými sem mohu vstoupit a za inspiraci, která je dána mladým mužům, jako je váš zdejší pastor, která způsobila, že oni... když já začínám stárnout a vím, že moje dny jsou sečteny; a teď vím, že tito mladí lidé mohou vzít toto poselství a nést ho dál až do příchodu Páně, pokud On nepřijde v mé generaci, o čemž doufám, že Ho spatřím; vyhlížím Ho každý den a bdím a zůstávám připravený na tu hodinu.

11 No, promluvme si teď s Autorem, předtím, než budeme číst Jeho Knihu, a skloňme naše hlavy. Nebeský Otče, jsme Ti vděční, že jsme dnes večer naživu a že jsme se mohli vrátit do tohoto velkého města. Sedíme tady v tom místě s *krásným* výhledem na hory, a když se podíváme nahoru, vidíme sníh a zároveň rozkvetlé pomerančovníky. Jaký velkolepý svět jsi nám dal, abychom v něm žili. A když vidíme, jak ho člověk narušil a jak se na tomto světě choval, způsobuje to, že se za sebe stydíme, Otče. Jsme tu dnes večer, abychom se pokusili vynaložit naše úsilí a pokusili se přimět lidi k tomu, aby uviděli tu velikou věc, kterou Bůh vykonal, a poznali, že hned za tím existuje něco většího. Kéž bychom do toho dnes večer nahlédli, Otče, když si otevřeme Tvoje Slovo a budeme ho číst. My ho dokážeme číst, Otče, ale ať nám ho Duch svatý zjeví skrze zjevení, protože o to prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

12 No, vy, kteří byste si třeba rádi dělali poznámky a četli Písmo spolu s kazatelem, tak jak obvykle čtou... Kdysi před léty jsem si nemusel zapisovat místa Písma a tak dále, ale od té doby jsem trochu zestárl. Rozumíte, právě před nedávnem jsem překročil pětadvacítku — před pětadvaceti lety. A tak je to trošku horší. Ale přesto se snažím držet se všeho, o čem vím, že mám na základě Jeho Slova dělat, dokud mě On nezavolá.

13 Tedy, otevřme si svatého Jana 14. kapitolu, je to velice známé místo Písma, které bychom si chtěli dnes večer přečíst, abychom si z toho, dá-li Pán, vzali kontext. Téměř všichni ho znají. Zdá se, že se častokrát používá při smutečních bohoslužbách. Pokud bych chtěl někdy kázat pohřební kázání, pak bych ho rád kázal tomuto světu. Ať zemře a ať se znovu narodí. Svatý Jan 14:1 až 7, myslím si, že jsem si to tu poznamenal.

„Ať se vaše srdce nermoutí. Věřte v Boha, věřte i ve mne.

V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby to tak nebylo, pověděl bych vám.

Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.

A kam jdu, víte, i cestu znáte.”

Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. A jak můžeme znát cestu?”

Ježíš mu řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.

Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce; a od nynějška ho znáte a viděli jste ho.”

Ať Pán přidá svá požehnání ke čtení Jeho Slova; a když budeme pokračovat, chtěli bychom se na to občas znovu odvolávat, když budeme chtít hovořit v krátké lekci k církvi.

14 Včera večer jsem byl v Yumě, v Arizoně, kde je teď můj domov... Když jsem tady byl předtím, bydlel jsem v Jeffersonville v Indianě. A teď jsem v Arizoně, byl jsem tam poslán na základě vidění před několika lety. A teď tam máme trvalé bydliště. Nemám tam žádný sbor. Bratr Green, náš bratr, který je tu s námi, tam otevřel modlitebnu, kterou jeden ze Sborů Božích — centrální sbor... Oni se spojili a myslím si, že všichni se připojili k bratru Brockovi a k bratru Gilmorevi a nechali tu modlitebnu prázdnou a bratr Peary Green z Texasu se tam přistěhoval, a to místo si pronajal a je naším spolupracovníkem. Jsme za to vděční, že bratr Peary Green znovu otevřel tuto modlitebnu, která byla zavřena.

15 A včera večer jsem mluvil v Yumě pro Křesťanské obchodníky a hovořil jsem na téma „Vytržení“. No, může to znít jako velice zvláštní téma hovořit o takové věci na banketu, ale téměř všichni tam byli křesťané. A tak jako to je v těchto kampaních, tak je to i v nějakém sboru. Mohl bych říct: „Kolik z vás je tu křesťanů?“ Pravděpodobně by se zvedla každá ruka. Jste křesťané. A tak pokud jsme křesťané, myslím si, že bychom o *určitých věcech* měli být tak trochu uvědoměni dopředu. Nemusíme se ohledně toho jenom domýšlet; nám je oznámeno, jaký bude náš cíl.

A o tom chci dnes večer hovořit. A mé téma bude: „Věci, které budou.“ A tak, když jsem včera večer mluvil na téma „Vytržení“, tak chci dnes večer hovořit na toto téma, abych to mohl s tím včerejším poselstvím provázat dohromady. Tedy, bude vytržení, my to víme. To se stane v budoucnosti.

16 Ježíš tu mluví o... On odešel, aby nám připravil místo. „Ať se vaše srdce nermoutí.“ On tady mluvil k Židům. Řekl: „Věřte v Boha, věřte i ve mě. Jak jste věřili v Boha, věřte i ve mě, protože já jsem Syn Boží.“ Vidíte? A Bůh... Jinými slovy: „Já a můj Otec jsme jedno. Můj Otec přebývá ve mně. A to, co vidíte, že dělám, to nejsem já; je to můj Otec, který ve mně přebývá. On dělá ty skutky.“ Bůh byl v Kristu a smířoval svět sám se sebou.

17 Pro ty Židy, kteří byli vyučováni po celé generace, bylo snadné uvěřit, že existuje velký nadpřirozený Bůh. Ale pomyslet, že ten Bůh sestoupil a zjevil se skrze osobu svého Syna, Ježíše Krista — Bůh přebývající v příbytku v těle z masa — to pro ně bylo trochu přespříliš, aby to mohli pochopit. Ale On řekl: „No, tak jak jste věřili v Boha, věřte i ve mě. Protože v domě mého Otce je mnoho příbytků, a já vám jdu připravit místo.“ Ježíšův život tady na zemi se blížil ke konci. Ukázal lidem a dokázal jim, že On byl Jahve zjevený v těle, skrze velká znamení a zázraky a skrze biblické odkazy, které vztahoval sám na sebe. A On dokázal, že byl zjeveným Bohem. A teď řekl: „Když vidíte, že můj život se blíží ke konci, blíží se ke konci z určitého důvodu. Odcházím, abych vám připravil místo, abyste tam, kde jsem já, mohli být i vy.“ Ježíš tedy říká svým učedníkům, že tento život smrtí nekončí.

18 Tedy, když říkám, že tento text je vhodný pro pohřby, pamatujte, smrt leží rovnou před námi a my nevíme, jestli... Tady v této budově mohou být dnes večer lidé, kteří odsud neodejdou v tom fyzickém životě živí. Tak nejisté to je. Za pět minut se může stát, že tito mladí zdraví lidé v této budově mohou být mrtvolou, během pěti minut od této chvíle. Je to tak. A znovu by se mohlo stát, že během pěti minut, bychom všichni byli ve Slávě. My to prostě nevíme. Je to v Božích rukou. Ježíš řekl, že On sám to neví, kdy ten čas přijde, ale že je to pouze v Otcových rukou.

No, ale On jim říkal, že po smrti existuje život. Protože: „Já jdu a připravím místo“ — to znamená, aby je přijal; a to ukazuje, že (On mluvil k nim), že po skončení tohoto života existuje život. Jakou by nám to všem mělo dát útěchu, když víme, že až skončí tento život, že existuje život, do kterého vejdem. A když stárnete, stává se to pro vás stále větší realitou. Když začnete pozorovat, že dny

vašeho života se blíží ke konci, pak to začíná... Pak se začínáte pomalu balit, připravovat na tu velkou událost. Je to pokračování toho samého života, ale v jiném světě, na jiném místě.

19 Vaše narození zde bylo předem naplánováno. Mám za to, že tomu věříte. Každý z vás ví, že naše narození bylo předem naplánováno. Věděli jste, že váš život tady nezačal jen díky nějakému mýtu nebo myšlence? Všechno bylo předem Bohem úplně naplánováno před založením světa, abyste tu byli. Nekonečný Bůh věděl... aby mohl být nekonečný, musel vědět o každé bleše, která kdy bude na zemi, a kolikrát mrkne očima. To je nekonečnost. Vidíte? Naše malé rozumy nejsou schopny ani pochopit, co znamená nekonečno. Nekonečný Bůh. On věděl všechny věci, a proto neexistuje nic nepředvídaného.

Pokud známe Slovo Boží, víme, kde žijeme. Známe hodinu, ve které žijeme. Víme, co je před námi. Víme, co je za námi. A Boží kniha je zjevením Ježíše Krista. Jeho skutků v průběhu věků, které sahají až po knihu Zjevení a pak Jeho zaslíbení, která se mají vyplnit... a tak všechna Jeho zaslíbení jsou pravdivá. Bůh nemůže vyslovit ani jedno slovo, aniž by nebylo potvrzeno. Každé slovo, které On říká, se musí uskutečnit.

Před založením světa...

20 Někteří lidé dělají v 1. Mojžíšově zmatek, když říkají: „Bůh se opakuje.“ Ne, to je jen vaše špatné porozumění. Vidíte, Bůh na počátku řekl: „Ať se stane! Ať se stane! Ať se stane!“ Svět byl prostě temný, v chaosu. Dokonce když řekl: „Ať je světlo,“ mohlo to trvat ještě stovky let, než se to světlo ukázalo; ale když On to vyslovil, muselo se to stát. Muselo se to takto stát, rozumíte. On vyslovil své Slovo. Ta semena se nacházela pod vodou. Když zemi vysušil, pak ta semena vzešla. To, co řekl, se muselo stát.

On řekl skrze proroky... Zmiňoval jsem se o tom včera večer. Jako například když vezmeme Izaiáše, on řekl: „Panna počne.“ Kdo by pomyslel, že člověk, který měl mezi lidmi dobrou pověst, řekne taková slova — „panna počne.“ Ale protože... Prorok je Božím odrazovým zrcadlem. On je udělán takovým způsobem, že nemůže mluvit svá vlastní slova, musí to být Boží slova, která vyslovuje. On je prostě jako odrazové zrcadlo. On je Božími ústy. A tak proto řekl: „Panna počne“; možná, že tomu ani nerozuměl, ale Bůh to vyslovil skrze něj, protože zaslíbil, že neudělá nic, dokud to nezjeví svým služebníkům prorokům. A pak, když to řekl, to trvalo osm set let, než se to uskutečnilo; ale to se muselo stát.

Nakonec ta Boží slova zakotvila v lůně panny a ona počala a porodila Emanuela. „Dítě narodilo se nám; syn nám je dán. A Jeho jméno bude Rádce, Mocný Bůh, Kniže pokoje, Otec věčnosti.“ Muselo se to takto stát, protože Bůh to vyslovil skrze ústa svých proroků. A všechna Boží slova se musí vyplnit; proto víme, že Ježíš odešel připravit místo, aby lidi přijal k sobě. Kdo ti lidé jsou — doufám, že my dnes večer jsme částí toho lidu. Jestli ne, můj příteli, Bůh udělal cestu, předpoklad, abys do toho mohl být zahrnut, pokud chceš. Máš svobodnou morální volbu; můžeš jednat, jak si přeješ.

Ale teď si všimněte! No, v tom světě, který má nastat... Je svět, který má přijít.

21 Zrovna tak jako tvoje zdejší narození, jak jsem už řekl. Byli jste připraveni; Bůh věděl, že tady budete. A teď víte; dokonce věci, které udělali vaši rodiče... No, lidé si myslí, že se to z generace na generaci nepřenáší, ale to se přenáší.

V knize k Židům, myslím, že někde kolem sedmé kapitoly (Pavel, ten pisatel, věřím, že on jím byl) tam mluví o velké události, která potkala Abrahama, když zaplatil desátek Melchisedechovi, když se vracel z porážky králů. A teď, on řekl, že Lévi byl ještě v bedrech Abrahama, když ten se setkal s Melchisedechem při návratu z porážky těch králů, a On to započítal rovněž Lévimu, že zaplatil desátek, když byl ještě v bedrech Abrahama, svého praprapradědečka. A On navštěvuje hříchy lidí, kteří nezachovávají Jeho Slovo, na jejich dětech, z generace na generaci.

22 Podívejte, Bůh vás všechny předem naplánoval. U Boha se neděje nic náhodně. On to všechno ví. Je to všechno předem naplánováno, je to naplánováno už mnoho pokolení dopředu, abys tu dnes večer mohl být. Věděli jste to? Jen pomyslete! — že jste kdysi byli (zopakuj to znovu), vy jste kdysi byli ve vašem otci, v genech vašeho otce. On vás tehdy neznal, a ani vy jste tehdy neznali jeho. Ale podívejte, potom jste byli vloženi do semeniště, do lůna matky skrze svatý manželský svazek, a pak jste se stali osobou vyjádřenou na podobenství vašeho otce. A pak máte společenství.

23 Tedy, jediný způsob, jak můžete být synem nebo dcerou Boží... Protože musíte být... musíte mít věčný život. A existuje pouze jedna forma věčného života, a to je život Boží. Pouze jedna forma věčného života: to byl Bůh. A abys mohl být synem Božím, musel jsi v Něm být vždycky. Gen tvého života, duchovního života dnes večer, byl v Bohu Otcí ještě předtím, než vůbec vznikla nějaká molekula. Rozumíte? A vy nejste nic jiného než projev toho genu života, který byl v Bohu, jako syn Boží. Teď jste vyjádření, poté co do vás vstoupilo Jeho Slovo, aby zazářilo v tomto věku. Vy jste vyjádřením Božího života ve vás, protože jste synem nebo dcerou Boží. A proto... Chápete, co tím myslím? Rozumíte? Jste v... teď jste učiněni... Sedíte dnes večer v této modlitebně, protože vaše povinnost je vyjádřit Boha tomuto národu a těmto lidem, a těmto sousedům, s nimiž se stýkáte.

Kdekoliv jste, Bůh věděl, že tu budete, protože musíte být jedním z Jeho genů neboli atributů. Museli jste být. Jestli jste někdy... jestli máte věčný život, pak to byl vždycky věčný život. A Bůh, ještě předtím než byl založen tento svět, věděl, že tu budete. A když to Slovo — neboli voda, když na vás sestoupilo umytí vodou Slova, bylo to vyjádřeno v *lidské* bytosti. Máte teď společenství s vaším Otcem, Bohem, právě tak jak ho máte s vaším pozemským otcem, vidíte. Jste Královi občani — ne občani, ale jste děti, synové a dcery živého Boha, pokud je to tak, že ve vás přebývá věčný život.

24 No, pokud to tak bylo, Ježíš byl projevenou plností Boží. On byl plnost Božství tělesně; proto, když přišel na zem a zjevil se v těle, vy jste tu byli tehdy v Něm, protože On byl Slovem.

Na počátku bylo Slovo,... to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.

To Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi...

To Slovo se stalo tělem; a proto vy jste s Ním chodili. Vy jste byli v Něm, když On byl tady na zemi. Trpěli jste s Ním a umřeli jste s Ním; byli jste s Ním pochováni a teď jste s Ním povstali. A jste projevenými atributy Božími, sedícími v nebeských místech, už jste vzkříšeni, vstali jste z mrtvých k novému životu a sedíte v nebeských místech v Kristu Ježíši. Ó, to pro nás dnes tolik znamená, církvi. To pro nás tak mnoho znamená, když vidíme sami sebe pozičně umístěné v Kristu Ježíši.

25 No, pokud jsme těmi atributy Božími, nemůžeme žít podle nějakých vyznání víry; nemůžeme žít podle denominacionizmu; musíme žít podle Slova, protože nevěsta je částí ženicha, tak jako každá manželka je částí svého muže; proto musíme být tou nevěstou Slova. A čím je ta nevěsta Slova? Je projevem této hodiny — nevěsta. Ne vyznáním víry nebo denominací, ale živou částí Boha, živým atributem Boha odhalujícím tomuto světu Boží atributy ve formě nevěsty, která má být vyjádřena v této hodině, v níž teď žijeme.

Martin Luther nemohl vyjádřit ty atributy, které vyjadřujeme my, protože to bylo na začátku, to vzkříšení, jako pšeničné zrno, které padlo do země.

26 Tedy, budeme to citovat znovu. Možná jste četli tu knihu — jak si ten Němec ze mě dělal legraci a řekl, že jsem fanatik všech fanatiků. On byl absolutně proti všemu, co se nazývá Bůh, a dokonce si z Boha dělal legraci. Řekl: „Bůh, který dokázal otevřít Rudé moře a dokázal vyvést svůj lid a pak si sedí se založenými rukama a nechá v průběhu temných věků všechny ty lidi umírat a trpět; a ty malé děti žrali lvi...“

Vidíte, celý program, celá církev je postavena na Božském zjevení. Ježíš ve svatém Matouši v 16. kapitole řekl: „Tělo a krev ti to nezjevily, ale můj Otec, který je v nebesích ti to zjevil.“ Co to bylo? Zjevení toho, kým On byl. „A na této skále postavím svou církev a brány pekla ji nedokážou přemoci.“ Zjevení Ježíše Krista v této hodině, ne to, čím byl v jiné hodině, ale čím byl teď. Bible vyjadřuje, že to roste v nevěstě do plné postavy; a proto, jestli pšeničné zrno Krista muselo padnout do země, musela tak v průběhu těch temných věků padnout do země i nevěsta. Každé zrno, které padá do země, musí umřít, jinak se nemůže rozmnožit... nemůže se reprodukovat. A ta velká církev, kterou On ustanovil v den Letnic sesláním Ducha svatého, musela vytrpět mučednictví a padnout do té špíny, do země v tom temném věku, aby se ve věku Luthera znovu zrodila a pokračovala dál až do plné postavy nevěsty Ježíše Krista pro tento poslední den. Vidíte? Neexistuje jiný způsob...

27 A proto nevěsta bude ve vytržení, a tam to všechno bylo předem Bohem naplánováno, všechno už dávno. On od počátku věděl o každém člověku, o každém místě, kdo tu bude sedět a vše co je s tím spojeno. To vše je předem naplánováno. Bůh věděl, že to tu bude a udělal to takovým způsobem, aby když tam přijdeme... On pro nás odešel připravit místo, a my, když tam přijdeme, bude to tam všechno připraveno, tak jako je připraven i tento večer. Jako je připravena tato hodina.

Jeho veliké předzvědění mu všechny tyto věci sděluje díky předzvědění.

28 On je všudypřítomný, protože je vševědoucí; vševědoucí, protože je všudypřítomný. A proto skrze své předzvědění... Tedy, On nemůže být jenom jako vítr nad zemí, protože je bytostí. On není jen nějakým mýtem; On je bytostí. On přebývá, On přebývá dokonce v domě. Přebývá v místě, které se nazývá nebe; a proto skrze svou všudypřítomnost — tím, že je vševědoucí, věděl o všech věcech, a je tedy všudypřítomný, protože všechno ví.

No, vy jste vyrůstali od svého narození... Když jste se narodili a přišli jste na tento svět, Bůh věděl, že na této zemi budete, a vy jste vyrůstali od narození až do dospělosti. Věci, které se vám ve vašich dívčích a chlapeckých letech, jako dětem, zdály zvláštní, vám teď připadají naprosto skutečné. Nedokázali jste to, když jste byli dětmi, pochopit, ale teď, když dospíváte, tak začínáte chápat a zjišťujete, že všechno bylo prostě uspořádáno správně. A teď to pro vás má opravdu význam.

29 A tak je to s vaším duchovním narozením. Děláte věci, kterým nerozumíte, když jste malým nemluvnětem, když přicházíte k oltáři a odevzdáváte život Kristu. Děláte takové zvláštní věci.

Pozastavujete se nad tím, proč jste to udělali. Ale po nějaké době, když dozráváte, pak tomu jako zralí křesťané rozumíte, vidíte. *Najednou* vám svitne a vy vidíte, proč jste to museli udělat. Vaše duchovní narození... nebo, vaše přirozené narození znázorňuje to vaše duchovní. Jak se vám to hodilo. V tomto životě, když jste rostli, všechno to k vám přesně sedělo, protože jste pro tu věc byli stvořeni. Nebylo to zvláštní, že v ten večer, když jste přivrávorali do té misie, do toho stanového shromáždění nebo do té malé církve někde na rohu nebo do něčeho takového, a kazatel kázal na určité téma, že jste prostě přímo u oltáře padli na zem? Vidíte, rozumíte? Bůh o tom věděl před založením světa, vidíte. Připadlo vám to zvláštní, proč jste to tehdy udělali, ale teď to chápete. Víte, co se stalo. Velice se vám to hodí v tomto životě a bude se to také hodit v tom životě, který má nastat. Zdá se, že jak dospíváte, že tento svět a jeho život se rozvíjí dál kupředu. Zdá se, že u vás všechno probíhá správně.

30 Nevěřím tomu, že tu je někdo jen tak čistou náhodou. Jen teď pomyslete, že když jste přišli na tento svět, všechno pro vás muselo být předem připraveno, všechno připraveno, pro vás. Stěží bych mohl pochopit, že bychom mohli uvažovat, že Bůh, který pro vás dokázal připravit všechny tyto dobré věci, by ne... že bychom mu nemohli důvěřovat, že když On nás přivedl do tohoto chaosu, v němž se teď nacházíme, a připravil pro nás ty dobré věci *potřebné* pro náš život tady, o co víc mu můžeme důvěřovat v tom, že připraví věci, které mají přijít (vidíte?), ty věci věčné. Připadá mi to, řeknu, velice zvláštní.

31 A já si nemyslím, že nebe je takové místo, jak mi to měla ve zvyku vyprávět moje matka. Věřím, že církev už z toho povyrosla. Když pomyslím, že kdysi... Myslím, že před sto nebo dvě stě lety, že lidé ze starých časů si mysleli, že každý, kdo zemře, odejde do nebe a má tam harfu a sedí tam na obláčku a hraje na harfu. A oni věděli, že existuje místo, které se jmenuje nebe, ale oni... kdyby to tak bylo, tak by všichni muzikanti byli oproti nám ve výhodě. Rozumíte? Ale ono není místem takového druhu. To vůbec není o hraní na harfách. Nemyslím si, že by to Bible takhle vyučovala. Ale to byla určitá koncepce, kterou *lidé* měli, než přišla plnost Slova, neboli otevření sedmi pečetí, které nám bylo v tomto věku zaslíbeno. Abychom tomu potom porozuměli.

Věřím, že nebe je skutečné místo, stejně tak skutečné jako toto místo (rozumíte?), protože Bůh s námi začal, s naším duchovním růstem, na tomto místě. A já věřím, že nebe je místem přesně tak skutečným jako tohle, kde jen celou věčnost neposedáváme a nesedíme na obláčku. Nebrnkáme na harfu po celou... od teď a navždy, ale odcházíme na skutečné místo, kde budeme něco dělat, kde budeme žít. Budeme tam pracovat, budeme se tam radovat; budeme žít; odcházíme do života, do opravdového věčného života. Jdeme do nebe, do ráje. Přesně jako Adam a Eva pracovali a žili a jedli a radovali se v Edenské zahradě, předtím než tam přišel hřích, i my jsme na cestě znovu přímo zpět tam. To je pravda! Přímo zpět. První Adam nás kvůli hříchu odtamtud dostal pryč; druhý Adam skrze spravedlnost nás tam vede znovu zpět — ospravedlňuje nás a přivádí zpět.

32 Pro ty z vás, kteří dostáváte pásky; ohledně poselství na téma ospravedlnění, rád bych... Jestli dostáváte pásky, chtěl bych, abyste si tenhle sehnali. Před nějakým časem jsem tady na to téma mluvil.

Podívejte, jakým způsobem vaši pozemští rodiče, předtím než jste sem přišli, předtím než věděli, že přicházíte, jak se na váš příchod připravili. Jen o tom teď přemýšlejte — vaši pozemští rodiče; a pozemský rodič je pouze předobrazem toho nebeského rodiče. „Jestliže víme, jak dát svým dětem dobré dary, o co víc ví váš nebeský Otec, jak dát dobré dary svým dětem.“ Tato slova řekl Ježíš.

Rozumíte, oni se připravili na váš příchod. Pořídili si malou postýlku nebo koupili malé botičky a oblečení a tak dále. Všechno připravili na váš příchod — připravili — předtím než jste vůbec přišli na tuto zem. A

33 Ježíš odešel, aby se připravil na náš příchod tam.

Teď si všimněte: „V domě mého Otce je mnoho příbytků.“ Kéž bychom... Nemám v úmyslu ke Slovu něco přidávat nebo z něj ubírat, protože to dělat nemáme. Zjevení 22 říká: „Kdo by k němu jedno slovo přidal nebo z něho jedno slovo ubral...“ Ale dovolte, že toto řeknu jen jako... ne abych k tomu něco přidal, ale jen abych poukázal na určitou věc. „V domě mého Otce je mnoho druhů příbytků.“ Nevěřím, že když se dostaneme do nebe, že tam každý bude vypadat úplně stejně. Nevěřím, že tam všichni budou blondáci nebo bruneti, nebo všichni malí nebo velcí nebo všichni obři. Věřím, že Bůh je Bohem rozmanitosti. Svět je toho důkazem. On má velké hory a malé hory; má tady roviny, má pouště; má různé věci, protože On je stvořil tak, jak si to přál. A udělal roční období: léto, zimu, jaro, podzim. On udělal roční období. To ukazuje, že je Bohem rozmanitosti. I vás udělal rozmanitým způsobem. Někteří lidé jsou opravdoví bouřliváci, jiní jsou velice dogmatictí, a jiní jsou jemní a jiní jsou laskaví. A vy prostě v Jeho království nalézáte všechny různé druhy lidí.

34 Vidíte, pohledte na svatého Petra a porovnejte ho s Ondřejem. Ondřej je tím *opravdovým* modlitebním bojovníkem, byl celou dobu vytrvalý na svých kolenou. A apoštol Petr byl jedním z těch ohniváků, který kázal a tak dále. A Pavel byl znovu více učencem a více jako prorokem nebo něčím takovým, a posadil se dozadu a...

Podívejte, Mojžíš napsal první čtyři knihy Starého... on psal Starý zákon. Ty ostatní věci, to byly zákony a *Knihy* Královské a Žalmy a tak dále, a to, co někdo napsal o prorocích. Ale Mojžíš sepsal zákony, první čtyři knihy Bible; Genesis, Exodus, Leviticus a Deuteronomium. A potom Pavel napsal Nový zákon. To je pravda.

Matouš, Marek, Lukáš a Jan, oni psali o skutcích toho, co se stalo a tak dále. Ale Pavel oddělil zákon od milosti a umístil to na své místo, rozumíte. On byl pisatelem Nového zákona. On nám zanechal spisy Nového zákona, uspořádal Slovo Boží.

Všimněte si, mnoho příbytků, mnoho druhů příbytků.

35 Jako mnoho druhů kopců, mnoho druhů řek, pramenů, jezer; ty věci tu byly, když jste sem poprvé přišli, a to kvůli laskavosti vašeho nebeského Otce, který je sem umístil, protože někteří lidé milují hory; někteří lidé milují vodu; někteří milují pouště. A tak vidíte, váš příchod... On znal vaši povahu, a čím budete, a tak to udělal prostě takovým způsobem, abyste se z toho mohli radovat. Ó, myslím, že je úžasným Otcem, (rozumíte?), když to takhle udělal. Já jsem rád, že udělal hory; já miluju hory. Mám je rád. Zatímco někdo jiný řekne: „Ó, já to nesnáším; On tam musel vysypat kbelík s maltou.“ Dobře, On ho tam vysypal proto, abych se z toho já mohl těšit. Vidíte?

No, a ty řekneš: „Já mám rád roviny, kde mohu daleko vidět.“ Dobře, ty dvě různé povahy, a oba jsme křesťané. Ale Otec věděl, že tady budeš a všechno pro tebe připravil, dřív než jsi sem přišel. Amen! Tvůj první příchod sem — On už to měl pro tebe připraveno, když jsi sem přišel. Není to úžasné, přemýšlet o tom, co udělal?

36 No, teď, ale pamatujte, to jsou jenom dočasné dary v předobrazu. No, víme, že Mojžíš, když stavěl příbytek na poušti, nebo ho připravoval, řekl, že udělal všechno podle uspořádání, jak to viděl v nebi, vidíte. A tak ty pozemské věci jsou jenom vyjádřením těch věcí věčných. A jestliže tato země, na které dnes žijeme, je tak překrásná, že ji milujeme a rádi tu žijeme a dýcháme vzduch a pozorujeme květiny a jiné věci, jestliže... jestli tohle tady je vyjádřením, *pak* ten, kdo umírá, jen vyjadřuje toho, kdo je věčný. Když vidíš nějaký strom, jak bojuje, jak zápasí, a snaží se žít, to znamená, že někde existuje strom, který to dělat nemusí. Když tu vidíš člověka, který bojuje o život, někdo v nemocnici, nebo nemocný ležící na lůžku nebo při nějaké nehodě, zápasí a z hrdla se mu dere smrtelné chroptění a on se natahuje a pláče a křičí o život; co to znamená? Někde existuje místo; existuje tělo, které o tyto věci nezápasí a nevolá, vidíte. Ono to prostě nedělá.

No, to jsou dočasné dary pro nás — tyto věci — ony pouze vyjadřují, že takové věci existují tam, kde jsou ty věčné. To je to, co nám odešel připravit Ježíš, tu věčnou věc pro nás. No, ony vyjadřují pouze to, že existuje něco většího toho stejného druhu, protože ty věci jsou stejného druhu.

37 Vzpomeňte si, Bible říká: „Jestliže tento pozemský dům našeho přebývání, jestliže zhyne (bude zničen), máme jiný, který už očekává.“ Právě tak jako nemluvně, jeho malinké svaly v matčině lůně se kroucí a otáčejí a... Ale... podívejte. Všimněte si, můžete vzít nějakou ženu, i kdyby byla vždy velmi zlá, ale když se má stát matkou, krátce předtím, než se to dítě narodí, ta žena je obklopena laskavostí. Postavte se vedle ní. Vždycky tam něco je. Stává se jemnější. Proč? Očekává tam malý andělský duch, aby přijal to přirozené tělo. A jakmile se narodí, vchází do něj dech života, Bůh ho do něho vdechne a ono se stane živou duší. Právě tehdy když se to dítě rodí, tehdy je tam přítomno duchovní tělo, aby ho přijalo. A teď, když toto tělo je tady vhozeno do této země, tak jako se to dítě narodilo, existuje také nesmrtelné tělo, které očekává, aby přijalo toho ducha znovu zpět do sebe. Ó, jak velká věc! My jsme teď v Kristu Ježíši (amen!), nemluvnata, nemluvnata v Kristu, Boží děti, a čekáme na plné vysvobození při příchodu našeho Pána Ježíše, aby nás přijal k sobě nahoru, když toto tělo, toto smrtelné, na sebe vezme nesmrtelnost.

38 Ta podoba, všechny věci, které On udělal, jsou vyjádřením věcí, které mají přijít. Právě jako toto tělo, které ti tady dává... právě jako toto tělo, které ti poskytl, abys v něm žil, ono pouze vyjadřuje to, že existuje jiné, větší, které má ještě přijít, rozumíš. A jestliže jsme nosili nebo byli narozeni do podoby toho pozemského, budeme rovněž nosit podobu toho nebeského, v němž není obsaženo žádné zlo — v tom, které má přijít. No, v tomto je obsaženo zlo, nemoci, smrt, zármutek.

Právě před nedávnem jsem to tu vyjádřil (kázal jsem na téma „Proměna Slova Božího“), jak je to s tělem, které v sobě obsahuje zlo a jak celá tato moderní civilizace, v níž žijeme, je z ďábla. Nevěříte tomu? Bible to tak říká. Tento svět, každá vláda (my tomu nechceme věřit), ale Bible to jasně vyjadřuje, že každá vláda, každé království této země patří ďáblu a je ďáblem řízeno. Satan vzal Ježíše na horu a ukázal mu všechna království tohoto světa, která byla a budou a další věci; a satan tvrdil, že mu patří a Ježíš se s ním ohledně toho vůbec nehádal, protože on je bohem tohoto světa. Rozumíte? A on řekl: „Já ti je dám, pokud padneš a pokloníš se mi.“ Vidíte, on se je pokoušel dát Ježíši bez oběti. Vidíte? Chtěl s Ním uzavřít výhodný obchod. Ale svět zhřešil, a tak trest za hřích byla smrt, a On musel umřít. A proto byl Bůh zjevený v těle, tak aby na sebe mohl vzít smrt a zaplatit ten trest. Není potřeba nic vracet; už není nic půjčeno. To je absolutně zadarmo, *je to zapláceno!* Celý dluh je zaplácen. Teď to patří Jemu. A

my jsme zástupci Jeho království, a jsme tady dnes večer společně shromážděni ve jménu Ježíše Krista, našeho Krále, a sedíme v nebeských místech.

39 No, v tomto světě, ve kterém žijeme, jeho vzdělání... Chtěl bych vám dokázat, že vzdělání, věda, civilizace a všechny tyto věci, z nichž se dnes zdánlivě tak těšíme, jsou od satana a zhynou. Vy říkáte: „Bratře Branhame, civilizace?“ Ano, přátelé! Tato civilizace přišla od satana. Dokazuje to 1. Mojžíšova 4. kapitola. Synové Kainovi (vidíte?) začali tuto civilizaci, začali stavět města a zhotovovali varhany, a tak dále. A civilizace přišla skrze vědění. A vědění je to, co ďábel prodal Evě v Edenské zahradě a co způsobilo, že přestoupila Boží příkázání. A tak v tom světě, do kterého jdeme, bude civilizace, ale nebude to civilizace tohoto druhu. Protože v této civilizaci máme nemoci, zármutek, chtíč, smrt; všechno v této civilizaci je špatné. Ale v té civilizaci, *která nastane*, tam už žádná z těchto věcí nebude. *Tam* nebudeme potřebovat vědu. Věda je v každém případě převrácenost toho originálu. Rozumíte? Dokážete rozdělit molekulu... štěpíte atomy a uděláte to-a-to, abyste sami sebe vyhodili do vzduchu. Berete střelný prach, a někam střílíte a někoho zabijete. Vezmete auto a vezmete benzín, který je vzatý ze země a ty látky ze země, abyste rozpojili ta vlákna, aby to mohlo explodovat, a jedete po silnici rychlostí sto padesát kilometrů za hodinu a někoho zabijete. Vidíte? Ó, taková nervozita, sevření a spěch, musíme se tlačit a brát... ó, vidíte, to všechno je z ďábla. Boží království nebude mít auta, letadla ani žádné vědecké vynálezy. Ne! Nebude mít vůbec žádné vzdělání. V porovnání s tímto to bude vzdělání tak svrchované, že na toto ani nepomyslíme. Vidíte? Vzdělání, civilizace, a toto všechno pochází od satana.

No, jestli řeknete: „Bratře Branhame, proč tedy čteš?“

40 Vidíte, stejně tak se můžete zeptat, proč se teď oblékáš? V té civilizaci, která měla nastat — oni na počátku nepotřebovali žádný oděv; byli zahaleni. Neměli důvod proč nosit oděv, protože nevěděli, že jsou nazí. Teď zjišťujete, že v... teď, když víme, že jsme nazí, zůstává tu hřích, a proto se musíme oblékat. Ale na počátku to tak nebylo; tam hřích nebyl. Rozumíte?

Tedy, ta stejná věc je ve způsobu civilizace. Celkem vzato, čteme, píšeme, děláme to, ale nikdy se na to *úplně* neorientujete; nikdy si z toho neudělejte svého boha, protože to je bůh komunismu. Rozumíte? To není z Ježíše Krista.

41 Ježíš Kristus je skrze víru, ne to, co můžete vědecky dokázat, ale skrze to, čemu věříte.

Já vám to nejsem dnes večer schopen vědecky dokázat, že v této budově se nachází Bůh, a přesto vím, že On tu je, moje víra to dokazuje. Abraham by vám nebyl schopen vědecky dokázat, že z té ženy bude mít dítě — byla už skoro stoletá — ale jeho víra to potvrzovala. Vidíte? Nepotřeboval žádný vědecký důkaz. No, doktor by řekl: „Ten starý muž je padlý na hlavu; říká, že bude mít s tou ženou dítě, a je mu sto let a jí je devadesát.“ Ale vidíte, Bůh to tak řekl, a tak k tomu není potřeba věda, je potřeba víra, abychom věřili Božímu Slovu, ne věda.

42 A tak naše školy a věci, to všechno jsou jenom bubliny. Bůh nikdy neřekl: „Jděte a stavějte školy,“ ani abychom měli biblické školy. Věděli jste to? On řekl: „Kažte Slovo.“ Přesně tak. Náš vzdělávací systém nás od Boha odvedl dál než cokoli jiného, o čem vím (to je pravda!) — dál od Boha. Ne stavět školy, nemocnice a tak dále, to bylo pro tento svět, pro tuto skupinu. Ale... Já proti nim nic nemám; oni odehrávají svoji roli, ale to stále není to. Stavíme sebelepší nemocnice, uplatňujeme lékařskou vědu pomocí nejlepších léků, a tisíce lidí denně umírají. Ale, ó, v Božím království není smrt; tam není smutek! Amen! Tam tyto věci tohoto světa nejsou zapotřebí! Ale přešli jsme z těchto věcí do Boží reality. Tady, kde tak usilovně zápasíme, abychom pomocí vědy něco odhalili; a čím víc jsme vědecky založení, tím na sebe přivoláváme víc smrti. Bojujeme prohranou bitvu, a tak se z toho dnes večer uvolněte, a skrze víru věřte Ježíši Kristu, Synu Božímu, a přijměte Ho. On je tím jediným.

Co pro vás připravuje věda? Víc smrti. To je pravda. Sputniky a všechno možné létají nahoru, a všechny tyto věci, které rozsévají smrt a všechno možné po této zemi. Nehleďte na to; pozvedněte vaše hlavy výš, než je to, směrem k nebi. Hleďte směrem k... *kde* Ježíš dnes večer sedí po pravici Boží a žije navěky, aby se přimlouval na základě našeho vyznání, že věříme, že Jeho Slovo je pravda.

43 Tedy, zjišťujeme, že tento život obsahuje špatnosti všeho druhu; a proto ten život, který má přijít, to obsahovat nebude. Tento má chtíč a nemoc a smrt, protože, co to je? To není ten dům, který On odešel připravit. Toto je infekční oddělení. Kolik z vás ví, co je to infekční oddělení? Jistě. Tedy, to je to, v čem žijete. Infekční oddělení je místo, kam se umísťují všichni nemocní lidé. No, to je právě to, co s námi provedl hřích, on nás umístil do pozemského infekčního oddělení. Na infekční oddělení nedovolují vstoupit nikomu jinému, protože tam poletují všechny možné bacily, a ti lidé by se těmi bacily nakazili a sami onemocněli. A hřích nás přivedl do ďáblova infekčního oddělení.

44 Ó, ale ten druhý se nazývá dům mého Otce. „Jdu a připravím vám místo. Vezmu vás z tohoto infekčního oddělení a přenesu vás do domu mého Otce.“ Amen! Tady to máte! Vezmu vás z tohoto starého pozemského infekčního oddělení. On odešel připravit místo, dokonalé místo, kde neexistuje zlo, neexistuje nemoc, kde neexistuje stáří, neexistuje smrt. To je dokonalé místo, které vás volá k té

dokonalosti, a vy musíte být dokonalí, abyste se tam dostali. Říká to Bible. Ježíš řekl: „Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec, který je v nebesích.“ To je dokonalé království, a tak se musí ukázat dokonalí lidé, protože se máte postavit a být provdáni za dokonalého Syna Božího; a musíte být dokonalou nevěstou. A tak, jak to můžete docílit pomocí čehokoliv jiného než dokonalého Slova Božího, které je vodami oddělení, které nás umývá z našich hříchů. Amen! To je pravda. Ta krev Ježíše Krista. Přemýšlejte o tom! To Slovo, ze kterého kape krev! Amen! Ta krev, to krvácející Slovo Boží, aby v té krvi byla umyta nevěsta! Amen! Ano přátelé! Ona stojí dokonalá, panenská, neposkrvněná; ona především vůbec nezhřešila. Amen! Byla do toho jen chycena. Rozumíte? Existuje Otcův dům, který On nám odešel připravit.

45 Tento přišel skrze sex a následkem pádu, a musí padnout spolu s pádem. Bez ohledu na to, kolik na tu starou věc dáváte záplat, ona každopádně padne. Je vyřízena, protože je odsouzena; protože to řekl Bůh! Je s ní konec! Bůh se ji chystá zničit. Tak to řekl. Celá ta věc bude podrobena obnově. Věříte tomu? Na počátku, když se svět narodil, když Bůh nejdříve z té země dal stranou vodu — jako to udělal s vodou v lůně matky — tam se svět narodil. Ano! A lidé na něm začali žít, když je tam Bůh umístil. A potom začali hřešit. A ona potom byla za dnů Noeho pokřtěna ponořením. Pak byla posvěcena krví Stvořitele, která na ni kapala.

A teď; takovým způsobem přicházíte i vy: skrze ospravedlnění k uvěření v Boha. Byli jste pokřtěni k pokání... na odpuštění vašich hříchů. Vyznali jste před Bohem vaše hříchy a On vám za to dal odpuštění. A byli jste pokřtěni, abyste ukázali, že vám bylo odpuštěno; vyznali jste to před lidmi a ukázali jste to před tímto světem, že věříte, že Ježíš Kristus za vás zemřel a že On zaujal vaše místo a že vy teď stojíte na Jeho místě. On se stal vámi, abyste se vy mohli stát Jím. A pak ta posvěcující Boží moc očistila z vašeho života veškeré špatné návyky. Kdysi jste kouřili, pili a dělali věci, které nebyly správné, lhali jste a všechno možné. Pak přichází do vašeho života ta posvěcující moc krve Ježíše Krista; ona z vás všechny tyto věci odstraňuje. Když náhodou řeknete něco špatného, rychle řeknete: „Okamžik, promiň, nechtěl jsem to takhle říct!“ Vidíte? Dábel tam nastražil past, ale ty máš milost se vrátit zpět, pokud jsi opravdový křesťan, a řekneš: „Mýlil jsem se.“ Ano! A proto...

46 Další věc, kterou dostáváte, je křest Duchem svatým a ohněm. A teď Bůh, když skončí Milénium, Bůh dá světu křest ohněm. To celou tu věc vyhodí do vzduchu. Nebe a země se ocitnou v ohni. Řekl to Petr. A tato věc obdrží křest ohněm, to bude obnovení celé této věci, a pak bude nové nebe a nová země. To je to místo, kde přebývá spravedlnost. To je to, kde jsme... My jsme se stali ze smrtelných bytostí, z bytostí času, věčnými bytostmi, když Slovo Boží osvítilo naše duše a my jsme se stali syny a dcerami Božími s atributy, s tím Božím genem v nás, abychom byli syny a dcerami Boha Otce v nebi volajícími: „Abba, Otče, můj Bože, můj Bože!“

„V domě mého Otce...“

47 Tedy, tento starý svět musí padnout, protože přišel skrze sex; a ten na začátku přišel skrze neposlušnost. A my jsme se tu narodili skrze sex, skrze pád, a to se musí vrátit rovnou tou stejnou cestou k pádu. Ale ten, který On pro tebe teď připravuje, padnout nemůže, protože On ho tak dělá. Co kdybychom prostě museli zůstat v takovémto druhu těla? Copak nejste rádi, že existuje taková věc jako smrt? No, není to zvláštní? Ale teď, řekněme například, že před několika lety jsem byl malým hochem a teď jsem mužem ve středním věku. Mám tady přítele, který tu s *námi* sedí, pana Daucha, a jemu bylo před několika dny devadesát tři let. Podívejte se teď na něj. Kdybych žil ještě čtyřicet nebo pětáctyřicet let, byl bych to já. A teď mu přidejte ještě dalších čtyřicet let. Kam byste došli? To jediné...

48 Jsem rád, že existuje něco, co nás z tohoto infekčního oddělení dostane. Existují otevřené dveře, a ony se jmenují smrt. V těch dveřích stojí Ježíš. Amen! A On mě přes tu řeku převede! On mě těmi dveřmi provede.

Jsou tam velké dveře, které se jmenují smrt. A při každém úderu srdce jsi k nim o jeden úder blíž. A jednoho dne musím k těm dveřím přijít. I vy tam musíte přijít. Ale když tam dojdu, nechci být zbabělec; nechci křičet a vracet se zpět. Chci k těm dveřím přijít a ovinout se do roucha Jeho spravedlnosti, ne té mojí, ale Jeho! Podle toho vím, že Ho znám v moci Jeho vzkříšení, že když zavolá, já vystoupím zprostřed mrtvých, z tohoto infekčního oddělení, abych byl s Ním. Kdekoli by kleslo toto tělo, a kamkoli by padlo, ať je to cokoli, já jednoho dne vystoupím, protože On mi to zaslíbil, a my tomu věříme. Ano, přátelé! On připravuje takové *tělo*, které nemůže padnout.

49 Všimněte si na zemi v dnešní době nastávající matky, jak se tělo té matky dožaduje určitých věcí. Myslím, že hovořím — doufám, že všichni dospělí to pochopí. Matka při narození dítěte, pokud jejímu tělu něco schází, tak se začíná určitých věcí dožadovat. A podívejte se, jak tatínek... Vzpomínám si, když jsme vyrůstali, když jsme byli děti, byli jsme tak chudobnou rodinou, a neměli jsme skoro vůbec co jíst. Mnozí z vás trpěli stejným způsobem.

A tak si vzpomínám, jak tehdy, než se to dítě mělo narodit, matka se něčeho dožadovala a tatínek prostě vymetal všechny kouty, dělal všechno proto, aby jí to poskytl. Vidíte, to je tělo, její tělo... vápník

a tak dále z jejího těla a ty vitamíny, z nich se tvoří ten maličký (rozumíte?), a to *tělo* se dožaduje určitých věcí, pokrmu, pro to přicházející dítě. A jak se to ti rodiče snaží obstarat, aby se to dítě narodilo tak dokonale a šťastně, jak jen to bude možné. Vidíte, jak se to vaši rodiče snaží zajistit. A když je něco potřeba, ta matka o tom vydává svědectví. Vidíte? Její organismus je takto sestrojen. Rozumíte tomu, jak to je, že když to nastávající dítě něco potřebuje, ta matka se toho začíná dožadovat.

50 Teď se na okamžik zastavme. Proč máme probuzenecká shromáždění? Proč se spolu shromažďujeme? Proč vždycky ty lidi kárám? Proč na vás letniční ženy volám, abyste přestaly chodit v kalhotách — a kvůli mejkapu a střihání vašich vlasů, a takovým nesmyslům? Proč vám to říkám? Protože ta starodávná letniční cesta to kdysi nedělala. Opravdová biblická cesta znamená takové věci nedělat. Nosíte šortky a oblečení, které patří muži; víte, že Bible říká, že před Bohem to je ohavnost? Jenže my to dovolujeme! Proč Duch svatý neustále *proti tomu* pozvedá *svůj* hlas? On ví, že tam něco schází. My musíme být *nalezeni* v plné postavě Ježíše Krista. Musíme být synové a dcery Boží. Musíme jednat jako Boží děti.

51 Kdysi dávno se vyprávěl takový příběh; všimnul jsem si, že tam vzadu sedí jeden barevný bratr. Na jihu se kdysi prodávali otroci — když tam měli otroky, když bylo otrokářství — předtím než byla vyhlášena rovnoprávnost. A oni přicházeli a kupovali ty lidi, tak jako *dnes* dealer kupuje ojeté auto. Oni měli kupní smlouvu a prodávali ty lidské bytosti, jako kdyby to byla ojetá auta. Dostali jste na ně kupní smlouvu.

52 Jednou procházel kolem nějaký překupník. On se procházel kolem těch velkých plantáží a skupoval otroky. A přišel na jednu velkou plantáž, kde měli mnoho otroků. A chtěl vidět, kolik jich mají. A oni všichni pracovali a byli smutní; byli daleko od svého domova. Byli z Afriky. Oni je sem přivezli. Búrové je sem přivezli a prodávali do otroctví. A proto byli sklíčení. Věděli, že se už nikdy domů nevrátí. *Věděli*, že tady v této zemi *musí* žít a umřít, a tak oni... Častokrát brali biče a bičovali je. Byli majetkem toho majitele a on si s nimi dělal, co chtěl. A on prostě... Jestli toho otroka zabil, tak ho prostě zabil; a kdyby... Cokoliv to bylo, on to prostě udělal. To bylo otroctví. Stejně jako Izrael a mnoho dalších národů, jež byly uvrženy do otroctví.

A oni museli brát... ti ubozí otroci, oni jen... víte, celou dobu plakali a byli smutní.

53 Ale všimli si jednoho z těch otroků, mladého muže, který měl vypnutou hrud', a takhle vztyčenou hlavu. Nikdy ho nemuseli bičovat, nikdy mu nemuseli říkat, co má dělat. A tak ten překupník řekl: „Chci koupit tamtoho otroka.“ Ten *člověk* řekl: „Ten není na prodej.“

On řekl: „Chtěl bych ho koupit.“

Odpověděl: „Ne, on není na prodej.“

Řekl: „Je to šéf těch všech ostatních?“

Odpověděl: „Ne, není to šéf; je to obyčejný otrok.“

On řekl: „Dobře, možná mu dáváš jiné jídlo než těm ostatním.“

On řekl: „Ne, všichni jedí společně v jídelně.“

Zeptal se: „Čím se teda ten mladík od těch ostatních tak liší?“

On řekl: „Řeknu vám, čím to je. Já jsem se nad tím také chvíli pozastavoval, ale ten mladík — i když je cizincem z Afriky — ale jeho otec v Africe je králem kmene. A i když je cizinec, daleko od domova, chová se jako královský syn. On ví, že v tamté zemi je jeho otec králem kmene. A on se tak chová, protože ví, že je synem krále.“

54 Ó, bratře, sestro, ty a já v tomto světě, ve kterém žijeme, chovejme se jako synové a dcery Boží! Jsme tady cizinci, ale naše vystupování by mělo být podle Božích přikázání, totiž že jsme syny a dcerami Božími! Naše vystupování, měli bychom jednat a chovat se, a všechno ostatní, podle toho, jak je uloženo Božím zákonem. A pro ženu je to ohavná věc, když se obléká do oděvu, který patří muži. A je to pro ni špatné a hříšné, když si střihá vlasy. Říká to Bible. Neměla by se takto ani modlit. Řeknete: „Co to říkáš?“

55 Někdo se do mě nedávno pustil (jeden velký známý kazatel) a řekl: „Bratře Branhame, pojď, chci na tebe vložit ruce,“ řekl, „protože ty si zničíš svou službu.“

Řekl jsem: „Cože?“

Řekl: „Když na ty lidi *stále* takhle hulákáš.“

Řekl jsem: „Já jim říkám...“

On řekl: „Ó, já tomu věřím.“ Řekl: „Já jsem také letniční. Věřím, že ženy by neměly nosit krátké vlasy, neměly by nosit kalhoty a dělat ty věci, které mají ve zvyku dělat, neměly by si líčit obličej.“ Řekl:

„Neměly by to dělat, ale“ řekl, „Bůh tě povolal, aby ses modlil za nemocné.“

Řekl jsem: „On mě povolal, abych kázal Evangelium!“ Rozumíte?

A on řekl: „Já tomu věřím,“ ale řekl, „ty si myslíš, že...“

Řekl jsem: „Ano. Podívej se, co máš ty, všechny tyhle velké programy, televizi a všechno ostatní. Já nemám nic kromě Boha, kterému se budu zodpovídat.“ Je to tak! Řekl jsem: „Já se nemusím zodpovídat před nikým, jedině před Bohem.“

Namítl: „Ty si svou službu zničíš.“

Řekl jsem: „Každá služba, kterou Slovo Boží zničí, by měla zkrachovat.“ To je pravda! Opravdu. Přesně tak!

On řekl: „No, ty si ji zničíš.“

56 Řekl jsem: „A kdo jim to potom řekne? (Vidíte?) Někdo to říct musí! Někdo se musí postavit za to, co je pravda, bez ohledu na to, jak to bude bolet.“ A přátelé, jako křesťané, jako lidé, kteří věříme, že jsme na cestě do nebe, sám Duch svatý, nás zaklasifikuje ve Slově Božím.

On řekl: „Víš, co bys měl dělat?“ Řekl: „Lidé věří, že jsi prorok.“ Řekl: „Ty bys měl tyto ženy učit, jak obdržet dary proroctví a takovéto věci, a mnohem vyšší věci místo těch malých věcí.“

Řekl jsem: „Jak je mohu učit algebru, když se nechtějí naučit ani abecedu, když nechtějí dělat ani ty obyčejné věci, ty přirozené. Jak jim chceš říkat o těch vyšších věcech, když ani nechceš začít od těch...“ Vy se chcete dostat nahoru na žebřík, dřív než stoupnete na první... A proto padáte. Vidíte? Začněte dole a vystupujte přímo nahoru tam, jak vás Bůh vede. Rozumíte? Srovnejte váš život s každým... následujte každý kousíček Slova, které vám Bůh nařídil, abyste dělali.

57 Tedy, zvažte, jak Bůh... Měli bychom se chovat a jednat jako křesťané; náš postoj by měl být křesťanský, protože jsme tu cizinci. Toto není náš domov. Ne, byli jsme sem umístěni jen dočasně. Musíme odejít, každý z nás.

Teď pomyslete; jestli Bůh ve svém milosrdenství způsobil, že matka... předtím, než se to malé dítě narodí, dožaduje se nějakých vitamínů, a matčina slova zní: „Tatínku, mám chuť na cukrový meloun nebo na meloun; chtěla bych něco jiného, co je...“ No, on udělá všechno, co bude moci, aby to sehnal, protože ví, že chce, aby se jeho dítě narodilo tak dokonalé, jak je to jen možné, vidíte. A on udělá všechno, co bude schopen, aby to obstaral. O co víc je schopnější On, aby to obstaral? On je Stvořitel.

A teď, pomyslete na to, jak On je schopen nám připravit tělo, které bude žít na podobenství Jeho vlastního oslaveného těla, pokud chceme žít. V nás je něco, co volá po životě. A v nás je něco, co volá, abychom jednali správně. Potom Bůh povolá někoho na pódium nebo za kazatelnu, který bude kázat absolutní pravdu! Proč? Rozumíte? To ti ukazuje — potom, pokud jsi opravdovým Božím dítětem, začneš volat: „Bože, vezmi to ode mě; obřež mě z této věci, odstraň ze mě tyhle věci.“ Proč? To je potřebné pro tvůj nebeský domov, do kterého jdeš, kam On odešel připravit místo. Ty musíš být opravdovou Kristovou nevěstou Slova.

58 Před několika večery jsem kázal o oběti ve dnech smíření. Kázal jsem o jediném místě, které Bůh — jedině církvi, ve které se Bůh setká s člověkem; a to je v... On řekl, že to je místo, kde umístil své jméno. Řekl: „Nesetkám se s nimi na žádném jiném místě, kromě toho místa (brány), kam umístím své jméno.“ No, On se s vámi nesetká v metodistické bráně, baptistické bráně nebo letniční bráně nebo v kterékoliv z nich, ale On umístil své jméno ve svém Synu. On řekl: „Přišel jsem ve jménu mého Otce.“ Každý člověk přichází v... Každé dítě přichází ve jménu svého otce. Já jsem přišel ve jménu Branhama, protože můj otec byl Branham. A vy přicházíte ve svém jménu, protože to bylo jméno vašeho otce. A Ježíš, Syn, přišel v Otcově jménu. A On řekl, že umístil své jméno... „V této bráně, kam jsem umístil své jméno, tam byla ta oběť.“ A v Ježíši Kristu je to jedině místo, kde můžete kdy najít společenství a uctívání Boha.

Vy říkáte: „Dobře, patřím k církvi.“ To na té věci nic nemění. Musíte být v Kristu.

Jeden denominační kazatel mi jednou večer řekl: „Pane Branhame, podívejte, Ježíš řekl: ‚Kdokoliv věří.‘ Bible říká: ‚Kdokoliv věří, že Ježíš Kristus je Syn Boží, se narodil z Božího Ducha.‘“

59 Řekl jsem: „Copak Bible také neříká, že nikdo nemůže Ježíše nazvat Kristem, jedině díky Duchu svatému?“ Vidíte? Nemůžete přimět Bibli, aby lhala. Musí to být správně spojeno. A tak se musíte stát zcela znovuzrozenými z Ducha svatého, který je ve vás, který vydává svědectví, takže vy sami víte, že On je Synem Božím. A pak, jestli jste částí... Jestli jste dítětem Božím ve Slově Božím, jak potom můžete to Slovo popírat? Jak tě může Duch svatý přimět, abys věřil nějakému vyznání víry, a že musíš dělat něco tohoto druhu, když Bible říká něco jiného. „Musíme se připojit k církvi a dělat tohle nebo tamto,“ zatímco vám Bible jasně říká, co máte dělat. Vidíte? A pak když to uvidíte, pak do toho rovnou skočíte a

jste v tom, a pokračujete prostě rovnou dál kupředu. A to prostě roste jako zárodek, který přichází do lůna ženy k vajíčku. A pak, když se to malé vajíčko začíná vyvíjet a začínají z něj vyrůstat buňky, tam nenaroste jedna buňka lidská a další buňka ze psa a další buňka z krávy, rostou tam jen samé lidské buňky.

60 A když Boží dítě, když to předurčené... Nerad to slovo používám, ale ono je... musím používat Boží Bibli. Boží předzvědění mohlo předurčit, mohlo způsobit, aby všechno bylo k Jeho slávě. Když to předurčené semeno, kterým jsi měl být — a když tě Bůh povolává a ten malý orel semena tam uslyší Slovo Boží, to bude stavět jedno slovo na druhé a další na další a další na další; to se s žádným vyznáním víry nesmíchá.

Všimněte si, v těchto branách měli každý den jíst nový nekvašený chléb a nemohl tam být mezi nimi po dobu sedmi dnů nalezen žádný kvas. Souhlasí to? Tedy těch sedm věků církve, žádný kvas, žádné vyznání víry, žádné přísady. To musí být stoprocentně nekvašený chléb. Nebude mezi vámi nalezen vůbec žádný kvas, pouze kvas, samotné Slovo. To je jediné... A to Slovo je Bůh, a Bůh se stal tělem v osobě Ježíše Krista, a to je ta brána. „To je ta brána, ve které se s vámi setkám za účelem uctívání, když budete následovat Boží přikázání.“

61 A proto, jestli jsi dnes večer jen přišel a řekl: „Odevzdávám svůj život Ježíši Kristu,“ a nikdy jsi nepřijal Ducha svatého, vejdi do toho! Musíš to udělat! Musíš do toho dorůst! Pros Boha, aby takto kladl slovo na slovo, dokud se nestaneš plnou postavou Božího syna nebo Boží dcery. Vezmeš věci tohoto světa... 1. Janova říká: „Milujete-li svět nebo věci tohoto světa, je to proto, že ve vás není Boží láska.“ Byli jste svedeni. Máte tam lásku k tomuto světu, a to vás svedlo, ďábel to udělal tím, že tam hromadí věci a ukazuje... Podívejte, nemůžete... z Bible nemůžete odebrat ani jedno Boží Slovo! Co způsobilo první hřích? To nebyla nějaká lež velkých rozměrů, ale protože si Eva nesprávně vyložila (udělal to s ní ďábel) jedno slovo. Jedno slovo přetrhlo ten řetěz, Eva odmítla přijmout jedno slovo. To bylo na začátku Bible. Ježíš přišel ve středu Bible; a řekl: „Ne samým chlebem člověk bude živ, ale každým slovem pocházejícím z úst Božích.“ To je Slovo Boží v celistvosti. Věříte, že to je zjevení Jeho samotného? To celé Slovo Boží.

Pak ve Zjevení 22 Ježíš přišel k Janovi na ostrově Patmos a řekl: „Já Ježíš jsem poslal svého anděla, aby o těchto věcech vydal svědectví. (Vidíte?) Kdokoli by z toho jedno slovo ubral nebo k tomu jedno slovo přidal, já odejmu jeho díl z knihy života.“

62 Mnozí z nich říkají: „Dobře, já věřím, že Ježíš Kristus je Synem Božím.“ To je úplně v pořádku. Pak k tomu přidej ten zbytek z toho.

Říkáte: „Byl jsem ospravedlněn. Podal jsem si ruku s kazatelem. Věřím v Ježíše Krista.“ Potom musíš být znovuzrozen! Musíš být naplněn Duchem svatým! Vidíte? Jen k tomu dál přidávej, když pokračuješ kupředu. Rosteš do postavy syna a dcery Boží. Ó! Bůh je schopen nás připravit a vložit do nás, do našeho života tu touhu, abychom chtěli něco vidět. Kolik z vás zde by si přálo více z Boha? No, to ukazuje, že pro vás to více existuje. Rozumíte? Vy po tom toužíte. Přicházejí vaše malé porodní bolesti. Rozumíte? Potřebujete více, abychom mohli být šťastní a svobodní a dokonalí. Musíme být.

63 Jako ten malý zárodek života, který se nachází v Božím lůně, tak jako je zárodek života v lůně matky.

Bůh dává vzrůst... Odešel pro nás připravit místo, věčné místo, kde budeme s Ním, ne místo, kde jsou infekční oddělení, kde se umírá, kde je hřích, cizoložství a špína tohoto světa. Pokud na tom váš rozum lpí, je to důkaz toho, že nikdy nepřišel do kontaktu s Bohem, rozumíte. Jste jenom rozvášnění, máte jenom mentální iluzi. Připojili jste se jenom k církvi a říkáte: „Dobře, já tam patřím. Moje matka tam patřila.“ V době vaší matky to mohlo být v pořádku, ale my žijeme v jiném dni.

Wesleyovo poselství by nikdy... On prostě nemohl vzít Luthera. Luther věřil v ospravedlnění, ale Wesley měl posvěcení. Letniční; oni nemohli přijmout jenom ospravedlnění a posvěcení, byl to čas pro navrácení darů. No, my z toho vycházíme. Rozumíte? Ta tři stadia růstu vinné révy. To první, to je malý lístek, Luther vyšel z reformace. Dobře, to bylo stéblo. Sledujte přírodu; mezi Bohem a přírodou je souvislá spojitost, protože Bůh je v přírodě. Pak jako další přichází střepec, pyl, ten Metodistický věk. Pak přichází to letniční. Ó, je to prostě tak dokonalé. Vidíte? Jako to pšeničné zrno, vypadalo to, jako by to bylo dokonalé zrno pšenice; rozevřete to, a tam vůbec žádná pšenice není. Je to jen slupka, nosič toho, ale ten život skrze něj pokračuje dál. Vidíte?

64 Ti v minulosti, v Lutherově věku, přijali Luthera, ten život tím procházel, ale on prošel a oni z toho udělali denominaci; a vy víte, že se to prostě hned stalo denominační, čehož konec je spálení. Rozumíte? To stéblo usychá; bylo jen nositelem. Někteří z nich se stále snaží zůstat v tom starém nosiči, stéblu, a o Bohu nemají ani ponětí, jsou mrtví. Říkají: „Podívejte, my jsme listem. My jsme byli luterány.“ To je pravda, ale podívejte se, kde je to teď. Vidíte? „My jsme byli metodisté,“ a dokonce „my jsme byli letniční.“ Ale podívejte se na letniční, jak se stávají chladní a formální, a jak jeden po druhém odcházejí. Vidíte? O čem to svědčí? Byl to nosič toho opravdového semene. Vidíte? Všichni ti ostatní jsou nositelé,

ale stali se denominací.

Pokud říkáte: „Já jsem letniční.“ To pro Boha neznamena o nic víc, než kdybyste řekli, že jste římský katolík nebo Žid nebo čímkoliv byste mohli být. Vy se musíte narodit. Ten život, který prošel tam tím nosičem... Nežůstaňte v tom stéblu; nežůstaňte u toho semene; jděte přímo dál do té dokonalé části.

65 Teď si zapamatujte, v každé reformaci, kterou jsme měli, všichni ti luteráni a tak dále, oni se v průběhu tří let zorganizovali. Je to tak. Každé probuzení přineslo v průběhu tří let organizaci. A zvažte, jak dlouho probíhalo toto: dvacet a něco let a není z toho žádná organizace! Proč? To přichází semeno, a takto se formuje pod tou slupkou. A teď už leží venku, musí ležet v přítomnosti slunce, aby došlo do stavu toho slavného semene, jako to, které padlo na začátku do země. Ta opravdová církev, která na začátku padla *do země*; ona znovu povstává skrze to stéblo, aby povstala další církev. Když přijíždí kombajn, aby to sklídl, ten život, který vešel do Luthera, ten život, který vešel do metodistů, ten život, který vešel do letničních, on vejde do zrna, a to všechno vejde rovnou do zrna a vyjde odtamtud a zformuje to dokonalé tělo Ježíše Krista.

66 Je to jako slunce, které ráno vychází. Nemůžete se na přírodu dívat jinak, než že ona vydává svědectví o Bohu. Abyste věděli, že existuje Bůh, nepotřebujete k tomu ani Bibli. To malé slunce se rodí jako malé slabé dítě. Asi v sedm hodin jde a odchází do školy; v deset nebo v jedenáct školu končí. Ve dvanáct je v plné síle; ve tři odpoledne stárne. V sedm nebo osm... v pět nebo šest hodin odpoledne se začíná hrbit v zádech, umírá. Je to jeho konec? Ne! Druhý den ráno znovu vstává z mrtvých — jako život, smrt, pohřeb a zmrtvýchvstání.

67 Podívejte, jak na stromech vyrůstají listy. Vyrůstá dobrý, zdravý list, poskytuje stín, přináší své ovoce. To další... Ta první věc, víte, přichází podzim, udeří smrt, *život* rychle sestupuje přímo dolů do kořenů, znovu do země. Je to konec toho stromu? Příští jaro se znovu vrací, aby vydával svědectví. Ó, to je koloběh života, ale bratře, sestro, my máme věčný život. Máme život věčný skrze toho Velkého, který přišel a odešel a je schopen pro nás připravit tělo. A tyto bolesti růstu, které cítíme, jako vy, ženy, se cítíte odsouzeny kvůli tomu, co děláte, a vy muži, kteří lpíte na naukách ze semináře a tak dále, a všichni chcete říct: „Já jsem odříkal vyznání víry, já dělám tohle...“ ale přímo tady uvnitř se nachází něco, že když vidíte, jak jsou otevřeny oči slepého, a němí... slepí, všechny tyto věci, které jsou zaslíbeny; vidíte, jak je Slovo kázáno v moci, vidíte prostitutku z ulice, jak se stala dámou, a vidíte opilce, který se z toho dostal a stal se z něho skutečný svatý Boží. Ó! Vidíte, v tom něco je — v tom je život. A vy začínáte pociťovat: „No, asi bych to neměl dělat.“ Ale vidíte, co to je? To je něco, co potřebuje vaše tělo tam v budoucnu. Pojdte dál. Bůh má vitamíny pro každý kousek toho těla přímo tady. Ježíš odešel připravit místo v lůně Boha. Ano, přátelé! Malý zárodek, synu Boží, malý synu nebo dcero Boží.

68 Ježíš ve své modlitbě k Otci prosil pouze o jednu věc. Víte, co to bylo? Jediná věc, po celé té Jeho oběti, kterou tady na zemi vykonal, po tom životě, kterým žil, po té stezce, po níž krácel, On prosil o jednu věc: „Aby i oni mohli být tam, kde jsem já.“ On prosil o společenství s námi. To je ta jediná věc, o kterou prosil Otce v modlitbě: mít s námi navěky společenství. Pokud si to chcete přecíst, je to ve svatém Janu 17, 24. verš... o co víc bychom tedy my měli toužit po Něm? Jestliže On... Poslouchejte teď, pokud jste opravdu zrozeni z Duchu Božího, pak to pro vás znamená všechno. Rozumíte? Není to jen nějaká kniha předpisů. Nežijete na základě nějakých zákonů a tak dále, žijete díky Boží milosti, díky Duchu Božím.

69 Často jsem říkával tohle. Jako misionář jsem jezdil do zámoří; co kdybych shromáždil mou manželku a mé děti a řekl: „Podívejte, děti... poslyš, paní Branhamová, jsem tvůj muž. Nebudeš mít žádného jiného muže, když budu pryč. Pokud ano, tak až se vrátím domů, tak z tebe stáhnou kůži!“ Vidíte? A dupnul bych nohou! „Děti, slyšíte, co říkám?“

„Ano, tatínku. Ano, tatínku.“

„Jestli se dozvím o jediné neposlušnosti...“ Rozumíte? No, mohli bychom to nazvat domovem?

A co kdyby ona řekla: „Už jste skončil, pane? Chtěla bych vám něco říct. Já jsem vaše manželka, pane Branhamo, jsem za vás právoplatně provdaná. Ani vy, když odjedete, nebudete mít žádnou jinou přítelkyni.“ No, mohli bychom toto nazvat domovem? No, to by bylo hrozné, tak to neděláme. Já miluji ji a ona miluje mě. Když ví, že odjíždím, ona ví, že já neodjedu, pokud mě Pán nepovolá, abych tam jel. A tak my klekáme na podlahu, shromáždíme kolem sebe děti a modlíme se. A já říkám: „Drahý Bože, vezmi do své péče mou malou společnici a mé děti.“

A oni říkají: „Bože, vezmi do své péče tatínka, když bude pryč... když odjede.“ A když se rozejdeme...

70 No, co kdybych tam udělal něco špatného? Co kdybych tam zhřešil, udělal něco zlého, a vrátil se a přišel k té mé ubohé manželce, stál bych tam a hleděl na její vrásčitou tvář a na její vlasy, které začínají šedivět a přistoupil bych k ní a řekl: „Miláčku, musím ti něco říct. Ty víš, že tě miluju.“

„Jistě, Bille, vím, že mě miluješ.“

„Řeknu ti, co jsem udělal. Vzal jsem si domů jednu dívku.“ Řekl bych: „Odpustíš mi to?“ Věřím, že by mi to odpustila. Skutečně tomu věřím. Ale copak bych něco takového udělal? Když tu stojím a dívám se a vidím, jak jí šedivější vlasy, a uvědomuji si, že stála mezi mnou a veřejností a když vím, jakou opravdovou ženou ona byla, mohl bych něco takového udělat? Raději bych zemřel, než abych ji zranil. Opravdu. A pokud to tak je *jen* na základě lásky fileo vůči mé manželce, o kolik větší je láska agape k Bohu. Ó, neudělal bych nic, čím bych Ho zranil. Opravdu ne. Já Ho miluji. Chci dělat všechno, co On po mně požaduje. Já se chci vyrovnat s každým slovem, které On řekl. Bez ohledu na to, co říká svět, oni tomu stejně věřit nebudou. Chci vědět, co On ode mě požaduje. A pokud mi něco schází, chci, aby mi to dal. A chci pro Něj žít, držet se stranou od tohoto světa.

71 Toto staré pozemské tělo tady, ono musí... to je... Dovolte mi, že vám to řeknu; toto pozemské tělo, na kterém vám tolik záleží a pro které si berete vzor z Hollywoodu — máte k tomu tak blízko, ono tu už moc dlouho nebude. Vzpomeňte si, slyšeli jste to proroctví (rozumíte?), které mi Pán dal; to se propadne! Ano, přátelé! Všimněte si! To se stane, jen dávejte pozor. No, On mi ještě nikdy neřekl nic falešného. Můžu to říct před kýmkoliv. Nevím kdy nebo kde, ale ona [Poznámka 3: Amerika] je vyřízena. Visí nad ní soud a není pro ni vykoupení; už skončilo. Vidíte?

72 Tedy, všimněte si tohoto... žijte pro Něj a držte se stranou od tohoto světa. Pohledte! Vy, některé z vás sester, se díváte na televizi a pak jdete sem a chcete... Vy, mladé ženy, jste mladé; vím, co to znamená, ale vy jste křesťanky. Rozumíte? Vy jste jiné. *Přece* nechcete být jako tenhle svět. Vy ten svět milujete — nejenom vy mladé, ale i některé z vás starších. Vidíte? No, co to způsobuje? Vidíte? Díváte se na televizi; pak jdete do obchodu a tam vidíte ty krátké šaty, které ženy nosí, což je bezbožné. Víte, co se stane v soudný den? Můžete být svým manželům naprosto věrné, ale v soudný den se budete muset zodpovídat za to, že jste se dopouštěly cizoložství. Ježíš řekl: „Kdokoliv pohledí žádostivě na ženu, už se s ní dopustil cizoložství ve svém srdci.“ A kdo bude na vině? Vy. Vidíte? Vy jste se předváděly — v těch šortkách a kalhotách. Jedna žena mi nedávno řekla: „Já šortky nenosím, bratře Branhame. Díky Pánu za to. Já nosím kalhoty.“

Řekl jsem: „To je ještě horší. To je horší.“ Je to tak.

73 V obchodě se už pro ženy těžko dají nějaké šaty sehnat.

Řekla... Jedna žena řekla: „Řekl jsi pravdu, už se nedají koupit.“ Ale stále prodávají látky a šicí stroje (vidíte?), a tak nemáte vůbec žádnou výmluvu. Vidíte? To jenom dokazuje, sestro... jsem váš bratr a jsem Kristův služebník, který se bude muset před soudnou stolicí zodpovídat za to, co tady říkám. Rozumíte? A vy tam budete stát a bude na vás lpět vina cizoložství, protože tato láska Boží z vašeho srdce vytekla. Vy dál chodíte do církve. Můžete dál tančit v Duchu a můžete dál mluvit v jazycích. Ty věci jsou v pořádku, ale to ještě není ono. Ne, přátelé!

Vzpomeňte si, co říká Bible: „V posledních dnech přijdou falešní Kristové.“ Ne falešní Ježíšové. Za takovou věc by se nepostavili. Ale falešní Kristové — falešní pomazaní. Jsou naprosto pomazaní Duchem, Duchem svatým, a přesto jsou falešní. Vidíte?

74 Vy jste trojitou bytostí; vně se nachází tělo. Máte pět smyslů, pomocí kterých se kontaktujete s vaším pozemským domovem. Uvnitř je duch. Tam je pět smyslů: láska a svědomí a tak dále, pomocí kterých se kontaktujete. Ale uvnitř toho se nachází duše.

Zapamatujte si, déšť padá na spravedlivé i nespravedlivé. Ten stejný déšť, který způsobuje, že roste zrno pšenice, způsobuje, že roste také koukol. Vidíte? A co to je? Uvnitř toho semene je přirozenost, a ta přirozenost se projevuje. Může to stát na stejném poli spolu s plevelem. Plevel a pšenice rostou společně, a oba se stejně radují. Mají svěšené hlavy, jsou žízňiví, chtějí se napít. A když přichází déšť, koukol dokáže křičet tak hlasitě jako pšenice. Ale poznáte je podle jejich ovoce. Vidíte?

75 Křesťané, možná že se už s vámi nikdy nevidím. Jsou to už léta, co jsem tu byl naposledy. Možná vás už nikdy nevidím. Srovnejte se s Božím Slovem. Podívejte se do zrcadla. Tak jako jednou ten malý chlapec, který bydlel na vesnici a nikdy neviděl zrcadlo. A pak přijel do domu své tety. Začal vycházet po schodech a uviděl tam zrcadlo; a v tom zrcadle uviděl malého chlapce. Šel k němu blíž a díval se. Zamával a ten malý chlapec také zamával. A pořád se díval. Nikdy sám sebe v zrcadle neviděl. Ale když přišel dost blízko, otočil se a zavola: „Mami, vždyť to jsem já!“

Jak vypadáš v Božím zrcadle ty? Odzrcadluje to dceru nebo syna Božího? Je tam *ve tvém nitru* něco, co když uslyšíš, tak to způsobí, že toho člověka, který to řekl, budeš nenávidět, anebo tam je něco, co *tě* táhne a říká: „Vím, že ten člověk má pravdu, protože to je v Písmu.“ Pak to jsou ty vitamíny potřebné pro to tělo, které bylo ustanoveno, aby tam bylo, ten dům, které bude to druhé potřebovat, když se tam dostaneš. Vidíte? Ten dům... jestliže jsme nosili ten pozemský...

76 Zapamatujte si teď, my se tolik věnujeme tomuto tělu. Oblékáme ho do tolika šatů. Děláme tolik věcí, které nejsou nutné; změna za změnou a další změna a všechny tyto věci a... A vždyť, to se týká

prostě všech. Jen ať někdo s něčím začne. Natřete si schody na červenou a sledujete, že i Jonesovi si je natírají na červenou. Přejdete z Chevroletu na Forda a oni to prostě nemůžou snést. Je to čas srovnávání se. Ať jen do kostela nějaká žena přijde s určitým druhem klobouku na hlavě, sledujte všechny ty ženy, jak to budou mít také, a obzvláště žena pastora. Vidíte? Jen sledujte, co se děje. Tedy, to je pravda. To je čistá pravda. Je to čas srovnávání se. Bratře, to by měl být čas srovnávání se. Všechny ty věci jsou za určitým účelem. Ale mě nezajímá, jestli se moje sako hodí k mým kalhotám; a mám z toho problémy. Moje žena nebo moje snacha nebo někdo jiný mi musí říct, jakou si k tomu mám vzít kravatu. Mě nezajímá, jestli to k sobě sedí, já chci, aby moje prožití sedělo k Božímu Slovu. To je to hlavní, protože to je to místo, kde zamýšlím žít, ne tam někde na rohu s Jonesovými, ale tam ve Slávě, kam nám Ježíš odešel připravit místo. Ano, to my chceme. Ano, přátelé!

Držte se ode všech těchto...

77 Tento starý pozemský příbytek tady, víte, co to je? Toto tělo je jako starý *obnošený* kabát, který jste nosili. Kabát, který jste kdysi nosili. Ale teď máte jiný, mnohem lepší a tamten už nepoužíváte. Co s ním uděláte? Pověsíte ho do skříně, protože máte lepší. Máte lepší kabát. Je modernější než ten, který jste nosili a který je už obnošený. Co? To je ten oblek. Ale vy jste uvnitř toho. Ten oblek dělal pouze co? Nosil vaši podobu. Vidíte? Ale vy ho už nepotřebujete. Pověsili jste ho na věšák. Už je to hadr. A tak je to s tímhle starým tělem. Ono nosilo podobu toho nebeského, i když to nejste vy. Vy se nacházíte uvnitř toho těla. Vy, ten Duch Boží, se nachází uvnitř toho těla. A to je to, co způsobuje, že ten vnějšek se podřizuje, protože ten vnitřek k tomu táhne (rozumíte?), přivádí to do souladu se Slovem Božím: váš vnitřek, vy, vy sami, vaše bytost.

Toto tělo je jenom starý kabát. A co s ním jednou uděláte? Protože vy jste ty šaty na sobě měli pouze na nějakou dobu. Je to jako ten pozemský oděv, toto tělo, tvoje opravdové tělo, vaše skutečné já je uvnitř tohoto starého kabátu, který nazýváte William Branham nebo Zuzana Jonesová nebo kdokoliv to je. Rozumíte? A jednoho dne bude pověšen do té pozemské památné síně na tvou památku. Ty ho tam umístíš někde do hrobu a někdo nahoru postaví náhrobní kámen: „Zde odpočívá kazatel ten a ten, nebo John ten a ten nebo ten a ten.“ Bude to tam stát na vaši památku. Lidé vás viděli pouze v tomto, a to čím jste byli, to vaše opravdové já, to se nacházelo uvnitř toho. Ale ten starý kabát sám o sobě jen nosil podobu toho nebeského. Ó, lidé, udělali jste si už rezervaci na změnu vašeho kabátu? Udělali jste si rezervaci v nebi? Pamatujte, musíte mít rezervaci. Nemůžete se tam dostat bez ní. Hovořím k vám teď v současném jazyce. Abyste věděli, že když přijдете do hotelu a řeknete: „No, měl jsem...“

78 „Máte rezervaci? No, je mi líto, všechno je obsazeno.“ Budete stát venku na zimě, protože jste si zapomněli rezervovat místo. A když dojdete na konec vaší životní poutě bez rezervace, pak vás tam nebude nikdo čekat. Budete muset vstoupit do temné věčnosti, kde bude křik a pláč a nářek a skřípání zubů. Musíte *ji mít*; nemůžete se dostat do tohoto města, protože jste si nevyřídili rezervaci. Musíte ji mít, abyste mohli vejít do toho města, kam vám šel Ježíš připravit místo. Zapamatujte si, musíte mít rezervaci a musíte na sobě mít roucho spasení. Nemůžete...

79 Mám tady v Matouši místo Písma (dívám se na Písma), Matouš 22:1?14. Nemám čas, abych to přečetl, protože už začíná být pozdě. Hovořil jsem k vám příliš dlouho. Ale vzpomeňte si, král poslal a připravil večeři. Zabil voly a připravil to, co bylo vykrmeno a všechno ostatní a připravil velikou večeři. A poslal *služebníky* a pozval mnohé, aby přišli. Jeden řekl: „Dobře, víš co, konec konců, já patřím k tomuhle, já mám tohle. A já musím jít na mou farmu,“ a někdo jiný dělal ještě něco jiného. A tak poslal *služebníky* znovu, ale oni se k nim zachovali velice zle.

A nakonec... To byla ta židovská generace, ke které Ježíš hovořil; oni měli jiné zájmy. Nakonec poslal *služebníky* a řekl: „Běžte a jednoduše je přinuďte. Vyjděte na ulice a na cesty a všude a přinuďte je přijít.“ A potom rozhodl, že jeho dům byl... Jeho svatební večeře byla připravena. A tak tam museli být hosté. A potom tam našel muže, který na sobě neměl svatební šat. On se chtěl přidržovat toho starého kabátu. A podívejte, co on mu řekl: „Příteli, když jsem tě pozval na mou svatební večeři, pozval jsem tě a dal jsem ti pozvánku, abys přišel...“

80 Kdybyste byli někdy v Orientu, kázal jsem o tom už mnohokrát, že svatební večeře tam stále probíhá úplně stejně jako kdysi. Ženich si stanoví určitý počet hostů, které bude mít. Bratře Koppe, možná jsi to měl možnost vidět v Indii. Vidíte? Mají určitý počet hostů, které chtějí pozvat. Dejme tomu, že bude zvat třicet hostů. No, ženich *pro ně* musí připravit šaty. On je musí připravit. A proto tam ve dveřích stojí člověk, a když přicházíte se svým pozváním, on si vaši pozvánku zkontroluje a vloží na vás šaty, roucho. Někteří z nich jsou bohatí a někteří z nich jsou chudí; oni se mezi sebou liší, ale když si obléknou tato roucha, vypadají všichni podobně. Všichni vypadají podobně. A vy si všichni musíte být podobní. Nebudete říkat: „Já jsem tu metodista,“

„já jsem tady presbyterián.“ Ó, ne! Tak se tam především nedostanete. Rozumíte? Musíte přijít dveřmi. Ježíš řekl: „Já jsem dveřmi do ovčince.“

„Já jsem letniční, já jsem tohle, já jsem tamto.“ To nemá žádný význam. Vchází se těmi dveřmi. A

pokud vejde těmi dveřmi, dostanete roucho.

81 A ten člověk, když *mu ženich* řekl: „Jak ses sem dostal, příteli?“ Vidíte? To znamená, že přišel nějakým jiným způsobem a přišel třeba oknem nebo zadním vchodem, ale ne dveřmi, ne těmi dveřmi, tím způsobem, jak přišel Ježíš, skrze sebe obětování, že ses úplně vydal Bohu a kráčíš na Golgotu, a jsi s Ním ukřižován a povstáváš znovu, abys nosil Jeho roucho oběti a smrti vůči věcem tohoto světa.

Jestli milujete svět nebo věci světa, láska Boží ve vás ani vůbec není. Vidíte? Jestli stále máte lásku k tomuto světu, chcete se chovat jako svět a jednat jako svět, snažíte se... i když jste v církvi, ale jste koukolem na záhonu pšenice. Křičíte s ostatními; radujete se s ostatními; přicházejí na vás všechna duchovní požehnání. Říkáte: „No, já prorokuju.“ Tak to dělal i Kaifáš; tak to dělal i Balám. To neznamená...

82 „Já mám křest Duchem svatým.“ To s tím stále nemá nic společného. To je jenom dočasný dar pro vás. Ten opravdový dar je vaše duše tam uvnitř (rozumíte?), která se narodila z Boha a která to všechno podrobuje Slovu Božím a Boží vůli; a tam probíhá váš růst. Rozumíte? Potom jsi synem a dcerou Boží. Jsi dítě Boží. A tyto věci, ke kterým jsi přišel... jako teď ta matka, jsi v útrokách země a snažíš se dostat ven. Jsi synem Božím, který vychází, a vidíš, že Slovo říká, že bych měl udělat tohle, měl bych být znovuzrozený. „Dobře, já patřím k církvi.“ To vůbec nic neznamená. Rozumíte?

„Jsem metodista, moje matka...“ To bylo dobré pro tvou matku.

„Dobrá, jsem letniční; patřím...“ Jestli se nedáš do souladu s tím Slovem, pak něco není v pořádku. Pak vidíš, že tvůj opravdový otec není Bůh (rozumíš?), protože ten opravdový začátek probíhá ve tvé duši. Protože předtím, než byl ještě duch, byla tvoje duše. Nepřišla-li tato duše od Boha, pak nebyla od počátku Božím zárodkem. Jsi svedený. Jsi ve slátanině plevelu a vydáváš světské svědectví plevelu, přicházíš a jednáš jako svět, miluješ svět, protože v tobě Boží láska není.

83 A teď, v těch posledních dnech budou falešní pomazaní, ne falešní Ježíšové; to by oni nezastávali, ale falešní pomazaní. Jsou pomazaní. Ano, přátelé! Ale jsou to antikristové. Oni jsou pomazaní Duchem, aby dělali znamení a divy, které dělal Ježíš Kristus, ale oni se nedají do souladu s Jeho Slovem. Vidíte? „Mnozí ke mně v ten den přijdou a řeknou: ‚Pane, copak jsem ve Tvém jménu neprorokoval a nevyháněl ďáblý?‘“

On řekne: „Odejděte ode mě, vy, kdo konáte nepravost! Nikdy jsem vás ani neznal.“

„Byl jsem letniční, Pane. Sláva Bohu! Křičel jsem; mluvil jsem v jazycích; a vkládal jsem ruce na nemocné a uzdravoval jsem je, vyháněl jsem ďáblý.“

„Odejděte ode mě, vy, kdo konáte nepravost! Nikdy jsem vás neznal.“

84 Vidíte, co tím myslím?

Ó, malé děti, cítíte dnes večer potřebu toho vitamínu, toho něčeho? Je tam tělo, které tam čeká; je tam tělo, které čeká, aby bylo přijato. Lidé, nebudte svedeni! Nenechte se svést! Ďábel je svůdce. Dokonce i svatební šat, musíš ho mít na sobě. To musí být.

Tedy, jsme v čase večera. To pozemské tělo se chystá k tomu, aby bylo rozvázáno, a my se připravujeme na to, abychom vstoupili do toho nebeského. A teď cítíme to zvláštní Boží volání k návratu do toho velikého Edenu. A než jsme se tady mohli narodit, naše malá těla toužila po něčem, co muselo být poskytnuto, jinak bychom tady byli postiženými dětmi, kdyby to nebylo poskytnuto. Ale Bůh tam nahoře žádná postižení nemá. Oni jsou všichni dokonale seřazeni, ta nevěsta, prostě přesně jako byl ženich, to Slovo projevené ve svém období. Ať vám to Bůh dnes večer dá, děti, každému z vás jednotlivě. Existuje nebe, kam máme jít; existuje peklo, kterému se máme vyhnout.

85 No, mnozí z vás ví, že Pán mi dával vidění, jsou jich tisíce. Ta největší věc... kdysi jsem se bál smrti. Asi před třemi lety, mohli jste to vidět v časopise Křesťanských obchodníků: „Za oponou času.“ Uvědomuji si, že ráno už nemusím být naživu. Možná vás už tady ve svém životě nikdy neuvídím. Ale toto je pravda. Nevím, jestli to nazvu viděním, nebo co to *vlastně* bylo. Jednou ráno, bylo to nedávno, jsem se prostě probudil; vrátil jsem se ze shromáždění a moje manželka ležela vedle mě a spala. Zeptal jsem se: „Miláčku, spíš?“ Ona ještě spala. Věděl jsem, že musíme vstávat a vypravit děti do školy. A tak jsem si takhle založil ruce za hlavu a řekl jsem si: „No, Bille Branhame, uvědomuješ si, že už máš po padesátce? Jestli chceš něco udělat pro Pána, tak si raději pospěš, protože už ti moc času nezbyvá.“ Pomyslel jsem si: „Ach, doufám, že budu moct žít, abych viděl příchod Pána Ježíše.“ Vždycky jsem měl ve své mysli, že když umřeme, že uvidím... Jako tento bratr tady, já řeknu...

„Hej, tys jednou tam dole na zemi kázal v mém sboru, bratře Branhame.“ Ale on teď je duchem. Nemohu mu potřást rukou, protože jeho ruka je zetlelá tam někde v hrobě. Moje také. Kdysi jsem míval takové myšlenky.

86 Ale toho rána, když jsem pocítil, jak na mě něco přišlo, pomyslel jsem si — obvykle, jako když

přichází vidění — a podíval jsem se a pomyslel jsem si: „Ach, co to má znamenat?“ A viděl jsem velké zelené kopce a ze všech stran přicházely mladé ženy, a byly jich desítky a stovky tisíc. A všechny přicházely; dlouhé vlasy jim splývaly až na záda, měly na sobě bílá roucha, byly bosé, a křičely a volaly: „Náš bratře!“

Pomyslel jsem si: „No, to je zvláštní.“ Otočil jsem se a podíval se zpět a já jsem tam dál ležel a ležela tam na posteli i moje manželka. A řekl jsem: „Víš co, já jsem umřel,“ řekl jsem, „to je to, co se stalo. Umřel jsem. Asi jsem měl infarkt nebo něco takového. Umřel jsem, tam leží moje tělo.“ Ležel jsem tam prostě takhle s rukama založenýma za hlavou, víte, prostě jako strnulý. Pomyslel jsem si: „Dobře, to není ani pět metrů ode mě.“ A já jsem tam byl a díval se; a pomyslel jsem si: „Tam je moje manželka, tam je všechno; visí tam na posteli moje košile.“ A pomyslel jsem si: „A já jsem tady.“

87 Znovu jsem se rozhlédl dokola, a všechny ty ženy přicházely a byly... A podíval jsem se tímhle směrem, a tam přicházeli moji bratři, všichni byli opravdoví, všichni vypadali jako mladí muži. A volali: „Náš vzácný bratře!“ No, nevěděl jsem, co si o tom mám myslet.

Pomyslel jsem si: „To je zvláštní.“ Ohlédl jsem se dozadu a nebyl jsem starý muž; byl jsem mladý. A uvažoval jsem: „To je zvláštní.“ Pomyslel jsem si: „Je to vidění?“ Kousl jsem se do prstu a pomyslel si: „Ne! To není takový druh vidění, jaké mívám.“

A pak, něco tady nahoře se mnou začalo mluvit a řeklo: „Přišel jsi mezi své lidi.“

A já jsem uvažoval: „Mezi mé lidi? Copak jsou tohle všechno Branhamovi?“

On řekl: „To jsou tebou obrácení ke Kristu.“ A tyto ženy... Víte, vždycky jsem byl považován tak trochu za... Nazývají mě nenávisníkem žen. No, já jím nejsem (rozumíte), protože věřím... Rozumíte? Já nemám rád nemravné, neslušné, ale mám rád skutečně opravdové sestry v Kristu. Pokud je to takhle, tak v pořádku.

88 Zůstaly na mně určité jizvy z dětství. Víím o věcech, které se staly, které mě tak trochu tímto směrem nasměrovaly. Ale to byl všechno Bůh, který mě utvářel a formoval pro tuto hodinu. Rozumíte?

No, myslím si, že skutečná opravdová sestra, že není nic hezčího. Kdyby Bůh mohl dát muži něco lepšího než spasení, dal by mu manželku. Vidíte? A tak, kdyby mu mohl dát něco lepšího, On by to udělal. A pak, když vidíte, jak se některé z nich odvrátily a už se ani nechovají jako manželky, jsou nevěrné svému manželskému slibu a jejich muži stejně tak... Pamatujte, jste jeden vůči druhému zavázáni tak dlouho, dokud žijete. Co Bůh spojuje na zemi, je sloučeno i na nebi. Vidíte?

89 A tak jsem to viděl. A ty ženy přibíhaly ke mně a objímaly mne a padly mi kolem krku a nazývaly mě bratrem. No, a byly to ženy, ale tam na tom místě vůbec neexistuje hřích. Rozumíte? To byly ženy, ale rozumíte, to, co teď způsobuje, že my... Žena, která má žlázy, ženské žlázy, a muž s mužskými žlázami; a je to proto, abychom měli děti. Ale tam to nebude, tam budou mít všichni jeden druh žláz, a stále budou v tom tvaru... ve své pozemské podobě, kterou nosili tady, budou i tam. Ale tam vůbec nemůže dojít k hříchu. Tam jste všichni stejní. Tam už se nebudou vychovávat děti. Rozumíte? Je to tak. Všechno tam bude takovým způsobem.

A tak jsem se podíval a ty ženy a...

90 Oni mě zvedli, ti bratři, a postavili mě na nějaké místo. Řekl jsem: „Proč to děláte?“

On řekl: „Na zemi jsi byl vůdcem.“ A řekl: „Toto jsou ti lidé.“

A přišla tam ke mně nějaká žena. A řekla: „Náš vzácný bratře.“ Byla to překrásná žena; a když prošla kolem, ten hlas promluvil a řekl: „Vzpomínáš si na ni?“

Řekl jsem: „Ne!“

On řekl: „Přivedl jsi ji ke Kristu, když už jí bylo devadesát. Chápeš, proč říká, vzácný bratře?“

A já jsem řekl: „Dobře, copak...“

Oni řekli: „No, my tady čekáme.“

Řekl jsem: „Dobře, přešel jsem na druhou stranu, chci vidět Ježíše.“

Oni mi řekli: „Teď Ho vidět nemůžeš. Toto je místo, o kterém Písmo mluví jako o ‚duších pod oltářem‘. On je ještě trochu výš. Jednoho dne se vrátí. A my se vrátíme na zem. Tady ani nejíme ani nepijeme.“

91 Řekl jsem: „A já jsem se něčeho takového bál? Vždyť tohle...“ Neexistuje slovo, kterým by se to dalo vyjádřit, přátelé. To je... „Dokonalé“, to se toho ani nedotkne. „Vznešené“, neexistuje žádný anglický výraz, který znám, žádné takové slovo, které by dokázalo vyjádřit, co tam je. Převyšuje to všechno, co

znám. A tak to bylo. Nebyla tam žádná nemoc, žádný žal. Nemohl jsi tam umřít; nemohl jsi tam zhřešit. Bylo to prostě dokonalé, prostě dokonalost *sama*. Přátelé, nesmíte, nesmíte to promeškat.

Vzpomínám si... Když jsem byl malý chlapec, měl jsem vidění pekla, jako malý chlapec. A vy víte, jak si dámy v dnešní době (nebo ženy, dáma by takovou věc neudělala), jak si malují oči a vypadají jako vlk nebo něco takového, mají pod očima ten modrý neřád. Já jsem to *tam* viděl. Nořil jsem se dolů. Jako malý chlapec jsem byl postřelen a ležel jsem a umíral v nemocnici. Vždycky jsem věděl, že Bůh existuje. Pamatuji si svou první modlitbu, kterou jsem se pokoušel modlit — tu jedinou věc, kterou jsem mohl říct... Nikdy předtím jsem to neříkal; ale cítím, že bych to měl právě teď říct. Byl jsem postřelen z pušky a ležel jsem na poli a umíral. A jediná obhajoba, kterou jsem mohl Bohu přednést, byla, že jsem řekl: „Pane, Ty víš, že jsem nikdy nespáchal cizoložství.“ Vidíte? Jako mladý chlapec, asi patnáctiletý, jsem se snažil žít správně. Řekl jsem: „Žil jsem čistě,“ to bylo to jediné, co jsem mohl říct. To byla ta jediná zásluha, kterou jsem mu mohl předložit.

92 A když jsem tam ležel, když... Doktor ode mě odešel a já jsem začal cítit, jak se propadám do temné věčnosti, a vypadalo to jako... Začal jsem volat o pomoc tatínka: „Tati, pomoz mi!“ Ale tatínek tam nebyl. „Mami, pomoz mi!“ Maminka tam nebyla. „Bože, pomoz mi!“ Bůh tam nebyl. Nacházel jsem se prostě v nekonečné, hrozné, ó, noční můře. Být v hořícím žhavém pekle, to by byla ve srovnání s tím, *co se se mnou dělo*, rozkoš. A propadal jsem se tam a uvažoval: „Ó!“ A takhle znovu a znovu. A ocitl jsem se na místě — dým a tma a nemoc; a, ó, takový pocit. A to na mě dorážela smrt. A viděl jsem, jak ke mně přicházely ty ženy s takhle namalovanými očima. Pamatujte, to bylo před pětáctičtyřiceti lety — asi před čtyřiceti lety. A přicházely... ony přicházely: „Hu, hu, hu.“ Řekl jsem: „To tu mám být navěky?“

„Navěky.“

Řekl jsem: „Ó, Bože, jestli mi dovolíš se odsud dostat, tak se za Tebe už nikdy nebudu stydět. Nikdy se nebudu stydět. Bože, prosím, dej mi ještě šanci.“ A víte co, ucítil jsem, jak se vracím zpátky. A doktor byl celý zděšený, protože moje srdce mělo jenom sedmáct úderů za minutu. Téměř jsem vykrvácel a tak dále. Ležel jsem ve své vlastní krvi. A byl jsem zvědavý, jestli se to jednou stane.

93 Asi před dvěma lety, když jsem se přestěhoval do Tucsonu, jsem šel s manželkou do obchodu J. C. Penny. A já jsem tam takhle seděl se skloněnou hlavou a čekal jsem, protože víte, jak je to se ženami, ony nakupují dlouho. A seděl jsem takhle se skloněnou hlavou. A eskalátor vyjížděl nahoru, a právě přijely některé z těch žen s úcesem „vodové [Poznámka 4: V té době ve světě velice moderní úces.]“ — víte, jak to nosí — a přijížděly nahoru s těma takhle namalovanými očima; a mluvily španělsky. A to... všechno... To vidění se znovu zopakovalo. Bylo to tam: „Hu, hu.“

Bratře, sestro, dovolte, že vám něco řeknu; teď se to může zdát směšné, ale jednou se tam ocitnete. Je to vážná věc. Nikdy tím směrem nechodte!

94 Já, jako starý muž, kazatel, kázal jsem kolem celého světa, mám miliony přátel, ale vím, že se tam s vámi budu muset postavit. Utíkejte od věcí tohoto světa. A jestli je ve vás něco, že stále chcete jednat tak, jak jednáte; pokud ve vás jsou věci toho světa, zapamatujte si, nepatříte Bohu; jste pouhým členem nějaké církve. Dokud to volání, ta hlubina volající hlubinu... Rozumíte?

Tak jako předtím, než na hřbetě ryby byla ploutev, musela pro ni nejdřív existovat voda, ve které by mohla plavat, jinak by tu ploutev vůbec neměla. Předtím než byl strom, který měl růst v zemi, musela existovat země, jinak by nebyl žádný strom, který by v ní měl růst. Jinak by ten strom neměl žádný smysl. A abych to k tomu přiblížil...

95 Předtím než je stvoření, musí být Stvořitel.

„Blahoslavení, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti.“ V nás se něco nachází. Před chvílí jste zvedli ruce: „Chci více Boha.“ Vidíte, je tam nějaká potřeba. A pokud milujete svět (a jdete tímto směrem), věci tohoto světa, půjdete světskou cestou, tak padnete. Vidíte? Vyjděte z *toho*! Jste syny a dcerami krále — Krále. Buďte dámou a gentlemanem. Chodte jako křesťané; žijte jako křesťané; jednejte jako křesťané. Zapamatujte si, setkám se s vámi s tím, co teď říkám u soudné stolice. Vidíte?

Podívejte se dnes večer do svého zrcadla a dívejte se: „Jakým směrem se ubírám. Připravuje pro mne Ježíš místo, tělo? To tělo je dokonalé; to tělo kráčí spořádaně, to je syn a dcera před Bohem. A já jsem tu v porodních bolestech, abych se narodil tam do toho těla. A pokud stále miluju svět, je to důkaz, že nejsem — že tam žádné tělo nemám. Jsem pouhým členem jakési církve. Nebyl jsem Božím zárodkem. Nejsem... On není mým Otcem.“

96 On řekl: „Pokud nedokážete snést kárání (to je to, co teď dostáváte), tak jste nemanželské děti, a ne Boží děti.“ Souhlasí to? Neříká to Bible? Pokud nedokážete snést Boží kárání, když vidíte, jak vás Písmo napravuje, a vy říkáte: „Ó, takové nesmysly poslouchat nechci. Jsem křesťan. Dělá, co...“ Dobře, jen si jdi klidně dál. Vidíte? To je jeden nesporný důkaz, že nejsi Božím dítětem. Ale skutečné Boží dítě je hladové a žíznivé. Proč? Jestli je ve tvém srdci něco, co ti říká, že to chceš a že je to tam potřebné, pak

je to důkaz, že tam něco pulzuje, a snaží se nás tam vtáhnout. Je tam tělo a toto tady je jeho předobraz. K čemu používáš toto? Ke slávě ďábla a světa a módy a jiných věcí, nebo je tvůj zrak obrácen k nebi? A tam nahoře se něco nachází; ty svým životem oslavuješ Boha.

„V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby to tak nebylo, pověděl bych vám. A já jdu a připravím vám místo a zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“ Věci, které budou. Tyto věci, které jsou teď, ty jsou pouze potenciální, a volají po těch věcech, které budou.

Pomodleme se.

97 Vážně o tom teď přemýšlejte — uděláte to, drazí křesťanští přátelé? Zamysleme se na chvíli opravdu vážně. Budme teď na chvíli opravdu ve ztišení. Ať promlouvá Duch svatý.

Tedy; Pán Ježíš mě k vám letničním lidem poslal už dávno. Tady je jeden z vašich synů, který to dotáhl tak daleko, že se stal vaším pastorem, a řekl, že je to výsledek této služby. On viděl, jak Pán Ježíš otevíral oči slepým; řekl, že viděl, jak se na místě zmenšila vodnatelnost hlavy. Já stále konám uzdravovací bohoslužby, ale uvědomuji si, že jsem se modlil za mnoho lidí, kteří byli velmi nemocní, a oni byli uzdraveni, Pán odpověděl na modlitbu a ty nemocné uzdravil, ale víte, někteří z těch lidí, kteří byli uzdraveni, už zemřeli. Nezáleží tedy na tom, jak jste nemocní. Pokud jste uzdraveni, i tak umřete. Ale ta duše, můj drahý bratře, ta duše, moje drahá sestro, nechceš teď přemýšlet o ní? Ona je věčná. A pokud v ní není ta Boží láska, není tam nic, co by táhlo, nechtěl bys poprosit Boha: „Ó, Bože, začni se mnou dnes večer znovu. Já Tě miluju, Pane. Chci Tě milovat, a něco v mém srdci mi říká, že musím žít Tobě blíž. Chci přijít právě teď, Pane, a udělat to.“ Pokud taková osoba nebo osoby jsou v této budově nebo i mimo tuto budovu, prosím vás jako Kristův služebník ve jménu Ježíše Krista, zvednete teď jednoduše se skloněnými hlavami vaše ruce k Bohu a řeknete toto: „Bože, přitáhni mě blíž, blíž, drahý Bože. Chci se srovnat se vším, co máš ve svém Slově.“ Zvedněte teď své ruce. Budte opravdu upřímní.

Jen přemýšlejte.

98 No, říkáte: „Ó, dělal jsem tohle. Křičel jsem v Duchu, mluvil jsem v jazycích, ale pohled, něco mi v životě schází. Dívám se do zrcadla Božího Slova, vím, že něco takového je. Chodím do církve, ale nejsem to, čím bych měl být.“ Vidíte? To svědčí o tom, že něco... No, pokud se dokážeš sám na sebe podívat a vidíš, že nejsi v souladu s Božím Slovem, a tam uvnitř není nic, co by tě přimělo, abys zvedl ruku, pak věz, že tam něco není v pořádku. Máš... Matka měla ve zvyku říkat: „Z řepy krev dostat nemůžeš, protože v ní žádná krev není.“ Rozumíte? Přemýšlejte o tom opravdu vážně. Může to být vaše poslední příležitost. Třicet nebo čtyřicet rukou se tu v této malé skupince zvedlo, jsou to dokonce i duchovní.

99 Budte teď na chvíli opravdu uctiví. No, přemýšlejte opravdu upřímně: „Drahý Bože, dnes večer mohu zahynout při autonehodě. Můžu zemřít na infarkt. Jednoho rána můžu zavolat doktora a on přijde a můj tep bude slábnout. Bude po mně. Zabořím obličej do polštáře a budu říkat: ‚Ó, Bože, ó Bože, ó Bože!‘“ Vidíte? Srdce bude dělat poslední údery; a ty se budeš přibližovat k těm velkým dveřím. A nevyjdeš odtamtud, pokud nejsi znovuzrozen z Ducha Božího. Nedostaneš se z toho, pokud není něco v tobě — potom, co jsi byl zrozen z Ducha Božího — co hladoví a žízni jít dál s Bohem. To musí být. Rozumíte? Ty jsi dítětem na této zemi, v útrobach země a stále očekáváš na narození do Božího království, kam On odešel pro tebe připravit jiné tělo, které je tělem dokonalým. No, opravdu hluboce o tom přemýšlejte, a společně se modleme.

100 Drahý Bože, jelikož si uvědomuji, že toto je zaznamenáno na stránkách té Knihy, v tom velkém záznamu; my jsme zabředli do vědy natolik, Pane, že bychom se měli probudit a uvědomit si skutečnost, že každý pohyb, který uděláme, jde od chvíle, kdy jsme ho udělali, kolem dokola světa. Docílili jsme to skrze televizi. Uvědomujeme si, Otče, že televize obraz neprodukuje, ona jen přenáší ty vibrace do té elektronky, která vytváří ten obraz. Skrze ty éterické vlny ve vzduchu, skrze tu vibraci ukazuje dokola světa dokonce i barvu oděvu, který máme na sobě. Jak jsou na tom potom naše sestry v takových šatech, a když takhle jednájí a ani netouží — s nalíčenými tvářemi, ostříhanými vlasy...

Kazatelé, kteří půjdou na teologii, do nějakého semináře, a zastávají věci, které jsou lidskými slovy, které způsobují — na základě svých tradic — způsobí, že Boží přikázání jsou na lidi neúčinná... Podle svých tradic říkají, že člověk by měl patřit k církvi, a to je vše. Ó, Bože, copak si neuvědomují, že každé slovo, které vyslovíme — a je to vědecky dokázáno — je zaznamenáno? A ten záznam začíná ve chvíli, když začneme tady na zemi žít a končí, když zemřeme; a je to vloženo do Božího alba, aby to bylo znovu přehráváno u soudu. Jak potom chceme uniknout Božímu odsouzení, když nám ta věc byla tak jasně představena, a přesto se od toho odvracíme. Ó, drahý Bože, tato slova nikdy nezemřou, ona půjdou dál a dál. Ten záznam bude přehráván v soudný den. Ty jsi viděl i ty ruce, které se zvedaly, Otče. I to bude v ten soudný den ukázáno. A také to, o čem uvažovala jejich srdce, se tam v den soudu ukáže.

101 Tedy, Otče Bože, prosím Tě, jako Tvůj služebník, prosím, abys sňal z Tvého lidu veškerou nepravost. Nepravost — „něco co víme, že bychom měli dělat, a neděláme to.“ David řekl: „Kdybych ve svém srdci vymyslel nepravost, Bůh neodpoví na mou modlitbu.“ Prosím Tě, Bože, abys sňal naši nepravost, protože

Slovo je Tvým zrcadlem, které nám ukazuje, kolik nám toho schází k tomu, abychom byli syny a dcerami Krále. Otče, prosím, abys to dnes večer udělal.

A způsob, aby oltář, protože tady u oltáře sedí spousta lidí, udělej oltář na sedadle, tam kde sedí; ať je jejich oltářem jejich srdce. Ať se svět vzdálí od každého bratra a sestry, kteří tu jsou. A ať ten malý zárodek života, ten Boží gen, o němž jsme právě mluvili, ten atribut, který sestoupil od Boha a byl tu projeven ke cti a slávě Boží... Bože, odstraň z toho svět.

Za ostatní se, Pane, modlit nemohu, protože ta nemoc je k smrti a není tam nic, co by je mohlo přimět, aby se pohnuli. Ale ti, kteří se mohou pohnout a uvědomují si, že to není v pořádku, očisti dnes večer jejich srdce a jejich duše, Otče, a ať jsou naplněni Tvým Duchem a kráčí ve Tvém světle.

102 Požehnej tady tomuto zdejšímu mladému, zdravému, silně vypadajícímu pastorovi, Pane, tomuto mladému muži ovlivněnému, jak řekl, tím, co Tě viděl konat. Tomuto skvělému mladému muži; ó Bože, rozpal jeho duši ohněm. Vyslyš, Pane. Kéž by byl neustále a po celou dobu věrným pastýřem a krmil stádo, nad kterým ho Duch svatý udělal dohlížitelem. Dej to, Pane. Ať se neodvrací ani napravo ani nalevo, žádným směrem k žádnému vyznání víry, ani k ničemu jinému, ale ať z jeho úst vychází neposkvrněné Boží Slovo a jen ono. Požehnej mu, Bože, jemu a jeho milovaným a jeho zdejší malé církvi. Zůstaň s nimi všemi, Otče.

Odevzdávám to Tobě, Otče. Semeno bylo zaseto. Kéž by to padlo na to semeno, které bylo určeno k životu, a kéž by z něho vyrostli mocní silní křesťané pro toto zdejší shromáždění a i pro jiná shromáždění, ze kterých sem lidé přišli. Dej to, Pane. Odevzdávám ho Tobě, ve jménu Ježíš Krista, Syna Božího.

A Otče: „On byl raněn za naše přestoupení, potřen za naše nepravosti, kázeň našeho pokoje byla vložena na Něj a Jeho ranami jsme byli uzdraveni.“

103 Před chvílí jsem viděl procházet dveřmi ubohou nervózní ženu. Ó, Bože, jak velké věci se staly v její rodině. Jak Ty ses projevil. Prosím za tuto ženu, Bože. Sejmi z ní ten celý minulý život, Pane, a uzdrav ji dnes večer. Uděláš to, Pane? Vezmi ji k sobě.

Vidím, jak tu sedí malé děti, Pane, které potřebují uzdravení — a ty další. Prosím, abys je uzdravil, Otče. Vyslyš. Ať Tvá veliká uzdravující moc přijde a uzdraví nás i tělo i duši.

104 A teď, pro vás, kdo jste tady v modlitebně nebo i mimo, a kteří potřebujete uzdravení, chtěl bych, abyste teď zvedli ruce a řekli: „Potřebuju uzdravení, bratře Branhamě.“ Vypadá to, že všichni potřebují být uzdravení. Dobře. Budete mi věřit, že jsem Kristův služebník? Řekněte: „Amen.“ Pak bych chtěl, abyste položili ruce jeden na druhého. Jenom položte ruce jeden na druhého. Vy, kteří jste zvedli ruce (ať tady uvnitř nebo venku) — zvedli jste vaše ruce, že věříte Bohu. Ježíš Kristus řekl (to bylo Jeho poslední pověření pro církev): „Jděte do celého světa a kaďte Evangelium všemu stvoření. Ten, kdo věří — kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen; kdo neuvěří, bude odsouzen. A tato znamení budou provázet ty, kteří věří: v mém jménu budou vyhánět ďábly, budou mluvit v nových jazycích, a kdyby vzali hady nebo vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží. A budou vkládat ruce na nemocné a ti se uzdraví.“ Tedy, to řekl Ježíš. Zapamatujte si to, to řekl On! To tak musí být! On by to neřekl, kdyby tu nebyl někdo, kdo by se toho Slova nedokázal chytit.

105 Prostě tak jako lůno Marie dokázalo chytit ten zárodek: „Panna počne.“ Tak jako mohla být stvořena palma a také dub na nějakém kopci — to způsobilo Jeho Slovo. Jeho Slovo se může zachytit ve tvém srdci zrovna teď. „Já jsem věřící, Pane. Tento muž nebo žena, na kterých mám položené mé ruce, jsou nemocní. Já se nemodlím za sebe, protože za mne se modlí oni. Já se modlím za ni nebo za něj. A, ó Bože, uzdrav ho, uzdrav ji. A já jsem věřící a jsme tu teď shromáždění. Právě jsme byli vyučováni, že jsme byli s Kristem, když tady chodil po zemi, protože jsme částí Jeho Slova. Trpěli jsme s Ním, krváceli jsme s Ním, umřeli jsme s Ním, byli jsme s Ním pochováni, povstali jsme s Ním a sedíme spolu v nebeských místech v Kristu Ježíši — ten velký Král je tady v našem středu. A já jsem synem nebo dcerou tohoto Krále a vkládám ruce na syna nebo dceru tohoto Krále, který se za mě modlí a já se modlím za něj. Pane, vyslyš teď mou modlitbu a uzdrav tohoto Božího syna nebo tuto Boží dceru.“ Modleme se teď společně jeden za druhého.

106 Pane Ježíši, pokorně přicházíme a vyznáváme naše chyby. Přicházíme a vyznáváme, že si zasluhujeme nemoci a smrt a žal; ale my přijímáme Tvé usmíření za naše hříchy a naše nemoci. A dnes večer tito synové a dcery Boží, kteří tady sedí a poslouchají tu nápravu ze Slova a zvedají ruce a přejí si bližší chození s *Tebou*, vkládají své ruce jeden na druhého, protože věří v pravdivost Tvého Slova. Oni věří, že jsme s Kristem povstali a sedíme s Ním teď v nebeských místech. Mají na sobě vzájemně položené ruce a vzájemně se za sebe modlí. Tys řekl, že modlitba víry nemocného uzdraví a Bůh ho pozvedne; a pokud se dopustil nějakého hříchu, bude mu odpuštěno. Vyznávejte svá provinění jeden druhému a vzájemně se za sebe modlete, abyste mohli být uzdraveni. Protože vroucí a vytrvalá modlitba spravedlivého zmůže mnoho.

Ó, věčný Bože, vyslyš modlitbu Tvého služebníka. A znovu je psáno: „Jestliže lid, který je nazván mým jménem se spolu shromáždí a budou se modlit, pak já z nebe vyslyším!“ Ó, Bože, vyslyš dnes večer z nebe modlitbu Tvých dětí. Sešli na toto obecenstvo Ducha svatého jako silný valící se vítr.

My tyto lidi přinášíme před Boha.

107 Satane, jsi poražen, ty jsi poražená bytost. Ježíš Kristus tě porazil na Golgotě. Ty nemáš žádnou moc. Jsi podvodník. My tě dnes večer vyzýváme. Vy nemoci a choroby, vyjděte tady z těchto lidí ve jménu Ježíše Krista, a ať můžou odejít svobodní, ve jménu Ježíše Krista, Syna Božího.

Haleluja! Cítím Boží slávu; cítím, že vaše modlitba byla vyslyšena! Věříte, že Bůh vyslyšel osobu sedící vedle vás? Kdo tomu věří, ať zvednete ruku. Tady to máte! Ó, jak nádherné.

Miluji Jež, miluji Jež,

(Teď s vašimi zvednutými rukama, zpívejte Mu to z celých svých srdcí.)
protože On dřív miloval mne
(Myslíš to teď z celého svého srdce?)
a vykoupil spasení mé na Golgotě.

108 Kolik z vás cítí, že vám Bůh odpustil vaše nepravosti, to, co jste provedli? A od tohoto večera a dál: „Ó, Beránku Boží, slibuji, že budu kráčet počestně. Budu kráčet ke cti jména, které jsem vyzýval, jako křesťan, podobný Kristu. Zvedám své ruce, Bože; znovu se Ti dnes večer zasvěcuji. Budu chodit ve světle.“ Amen!

Budeme kráčet ve světle, nádherném světle; pojdte tam, kde září kapky rosy milosti.
Sviť všude kolem nás ve dne i v noci;
Ježíš je světlo světa.

Budeme kráčet ve světle,
v tom nádherném světle.
Ono přichází odtamtud,
kde září kapky rosy milosti.
(Kam On pro nás odešel připravit místo!)
Sviť všude kolem nás ve dne i v noci;
Ježíš je světlo světa.

Pojďte všichni svatí světla,
prohlásit Ježíše, že je světlem světa.
Pravda a milost je v Jeho jménu;
Ježíš je světlo světa.
(Co tedy budeme dělat?)

Budeme kráčet ve světle,
v tom nádherném světle,
které přichází odtamtud,
kde září kapky rosy milosti.
Sviť všude kolem nás ve dne i v noci;
Ježíš je světlo světa.

Ó, necítíte se celí vydrhnutí, necítíte se dobře? Ó! Podejme si teď ruce a zpívejme to znovu.
Budeme kráčet ve světle, v tom nádherném světle,
které přichází odtamtud (Bůh ti žehnej!),
kde září kapky rosy milosti.
Sviť všude kolem nás, ve dne i v noci,
Ježíš je světlo světa.

Zavřeme teď prostě oči a broukejme si to.
(Chováme se jako děti; vždyť jsme děti.)
Ó, je to tak nádherné světlo
a ono přichází odtamtud,
kde září kapky rosy milosti.
Ó, sviť kolem nás ve dne i v noci;
Ježíš je světlo světa.

Milujete Ho?
Má víra k Tobě zří,
Beránku na kříží,
(Zavřete oči a zpívejte. Uctívejte v Duchu!)
jenž's Boží Syn!

Modlitby hlas můj slyš,
shlad' krví hříchu tíž,
ať věčně Tvůj jsem již,
zbaven jsa vin!

Světa, když bludištěm jda,
žalem svírán jsem,
bud' vůdcem mým;
Noc proměň v libý den,
pláč utiš, bol a sten,
za ruku ved' mne jen,
ať nezbloudím.

Ó! Víte, já jsem prostě staromódní člověk. Mám rád... Myslím si, že to dokáže překonat všechny ty moderní sekané zubama drkotající rokenrolové napodobeniny o milion mil. Ti staří básníci, kteří psali tyto písně, Duch svatý se dotkl těch per a oni začali psát. Ó! Přichází mi na mysl Eddie Perronet a všichni tito velikáni... Fanny Crosby:

Ježíši, mne nepomíjej,
vyslyš lkání mé...

109 Jednou se ji snažili získat na svou stranu. Ale ona se nezachovala jako ten letniční Elvis Presley, neprodala své prvorozenství za spoustu Cadillaků. Ona... Přišli za ní a chtěli, aby psala světské písně. Ona řekla: „To bych neudělala za nic na světě.“

Řekli jí: „No, jsi slepá. Když přijdeš do nebe, jak budeš chtít...“

Ona se pod inspirací otočila a začala mluvit:

Já Ho poznám, já Ho poznám,
a vykoupená po Jeho boku budu stát.
Já Ho poznám, já ho poznám, (Jak?)
podle ran od hřebů na Jeho rukou.

Jinak: „Kdybych Ho neviděla, pocítím Jeho ruce.“

Já Ho poznám, já Ho poznám,
a vykoupená po Jeho boku budu stát.
Já Ho poznám, já ho poznám,
podle ran od hřebů na Jeho rukou.

Copak to nezpůsobuje lásku k Němu? On pro nás šel připravit místo. „A když odejdu a připravím místo, znovu se vrátím a vezmu vás k sobě.“

110 Malé děti, které jste teď v porodních bolestech, buďte poslušné Božím přikázáním. A pastor zde — jestli někdo z vás ještě nebyl pokřtěn, voda bude připravena a členství k církvi nebo cokoli chcete udělat; nebo jakkoliv to děláte. Nemáte-li křest Duchem svatým, toto je ten večer, abyste ho přijali. Věříte tomu?

Říkáte: „Ó, bratře Branham, už je pozdě, kázal jsi příliš dlouho.“ Pavel jednou kázal celou noc, ten stejný druh poselství, a jeden malý — jeden mladý muž spadl z patra a zabil se. A Pavel byl tak pomazaný tím stejným druhem poselství, že se na něj položil a život se do něho vrátil. On je stále Ježíšem Kristem, tím stejným včera, dnes i navěky. Milujete Ho? Ještě jednou s našima zvednutýma rukama: Miluji Jej, miluji Jej.

Kde je klavírista? Pokud bys nám, sestro, nebo kdokoliv to je, dala akord, pokud chceš.

Kolik z vás Ho miluje? Jen zvedněte ruce a řekněte: „Já Ho skutečně miluju. Miluju Ho z celého mého srdce. Miluju Ho.“

111 Zpívejme to teď ke slávě Boží, se zavřenýma očima a našima rukama zvednutýma k nebi. Miluji Ho, miluji Ho. Budeme Ho uctívat. Když kážete a sekáte a trháte a takhle škubete, *pak* toto je balzám, který Bůh vylévá, a který prostě uzdravuje. Je balzám v Gileádu pro duši. Zpívejme to teď. Dej nám k tomu akord.

Miluji Jej, Miluji Jej,
protože On dřív miloval mě
a vykoupil spasení mé
na Golgotě.

A kdyby... „Podle toho všichni lidé poznají, že jste mými učedníky, když budete milovat jeden druhého.“ To je pravda. Jestli nemůžeme milovat toho, koho vidíme, jak můžeme milovat Boha, kterého nevidíme.

Miluji Jež, Miluji Jež,
protože On dřív miloval mne
a vykoupil spasení mé
na Golgotě.

www.messagehub.info

Kázání
Williama Mariona Branhama
„...ale ve dnech hlasu...” Zjevení 10:7